

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΛΔ' - Ἀριθ. Φύλλου 776

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1980 (Π.Ο.Η.)

Τιμή Φύλλου Δρχ. 10.—

Γραφεία Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι Τ. 147 Τηλ. 3628280

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ

Ἐὰν ὁ μὴν Αὐγούστος εἶναι ἀφιερωμένος εἰς τὴν Πάναγνον Μητέρα τοῦ Κυρίου, ὁ μὴν Σεπτέμβριος θεωρεῖται ὁ κατ' ἐξοχὴν μὴν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Καὶ τοῦτο διότι, ἐορτάζομεν γεγονότα σημαντικά διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Ἐν πρώτοις ἐορτάζομεν τὴν ἀναστήλωσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ὑπὸ τῆς Μητρός τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, Ἀγίας Ἑλένης, ἥτις διαπνήσασα χρόνον ἱκανόν, μετὰ κοπιώδους ἐρεύνης, ἀνεῦρε τὸ Ξύλον τῆς Ζωῆς «ἐν ᾧ ἐτάθη Χριστός», ὃ καὶ ἀνύψωσεν ὁ Πατριάρχης Μακάριος ἐν Ἱεροσολύμοις.

Μετὰ παρέλευσιν τριακασίων ἐτῶν ὁ Τιμιος Σταυρὸς καὶ πάλιν ἀνυψοῦται ἐν Κωνσταντινουπόλει ὑπὸ τοῦ εὐσεβοῦς Αὐτοκράτορος Ἡρακλείου, ὅστις ἀνέκτησε τοῦτον κατόπιν μακροχρονίου πολέμου κατὰ τῶν Περσῶν, αἵτινες ἐσύλησαν Αὐτόν κατὰ τὴν εἰσόδον των ἐν τῇ Ἁγίᾳ Πόλει.

Ἀλλὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἐορτάζομεν τὰς ἀνυψώσεις τοῦ μακαρίου Ξύλου, ἐορτάζομεν καὶ ἐμφάνισιν τινα Αὐτοῦ ἐν τῷ Οὐρανῷ, ἥτις ἔλαβε χώρα ἐν ἔτει 1925 ἐν Ἀθήναις. Αἱ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας μαρτυρούμεναι

ἐμφανίσεις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἐν τῷ Οὐρανῷ εἶναι δύο. Πρῶτον μὲν ἐνεφανίσθη τῷ 313 μ. Χ. εἰς τὸν Μ. Κων)νον ἐμψυχῶνων Αὐτόν δι' ἐπικειμένην μάχην κατὰ τοῦ ἐτέρου Καίσαρος τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας Μαξιεντίου. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο, τὸ ἐν τῷ Σταυρῷ ἀναγραφέν «ΕΝ ΤΟΥΤῳ ΝΙΚΑ» νὰ πραγματοποιηθῇ, καὶ ὁ Μαξιέντιος κατὰ κρότος νὰ ἡττηθῇ εἰς τὴν παρὰ τὴν Μουλθίαν γέφυραν τοῦ Τιβέρεως δοθείσαν μάχην. Δεύτερον δὲ ἐνεφανίσθη τῇ 7ῃ τοῦ μηνὸς Μαΐου τοῦ ἐτους 351 ἐν Ἱεροσολύμοις, ὅτε ἐπὶ τῆς Καθέδρας εὐρίσκετο ὁ Ἅγιος Κύριλλος. Κατὰ τὴν μαρτυρίαν δὲ τοῦ Ἀγίου, ἀποτέλεσμα τῆς θείας ἐμφανίσεως ἦτο νὰ καταστοῦν Πίστὰ καὶ Ὁρθόδοξα μέλη τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ἐν τῇ Ἁγίᾳ Σιών ἐγκαταβιοῦντες Ἑβραῖοι καὶ αἵρετικοί. Ἀπὸ τότε ὁ Σταυρὸς οὐδέποτε ἐνεφανίσθη. Ἀλλὰ ὁ Ἅγιος Θεός, ὅστις διὰ σημείων ἐπιθεβαῖσι τὴν Παραδοθείσαν Πίστιν, διὰ σημείου νέου, λαβόντος χώραν τὸ μεσονύκτιον τῆς 13ης πρὸς 14ην Σεπτεμβρίου τοῦ ἐτους 1925 κατὰ τὸ Πάτριον Ἐορτολόγιον, ἐπεσφράφισε τὸν Ἱερὸν ἡμῶν Ἀγῶνα, ὅστις ἀποβλέπει εἰς τὴν ἀνόθευτον διατήρησιν τῆς Ὁρθοδόξου Διδασκαλίας. Πλείστοι ὅσοι μάρτυρες εἶδον τὸ μεσονύ-

κτιον εκείνο, ἐν τῷ τότε ἐξωεκκλησίῳ καὶ νῦν Μονυδρίῳ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου παρὰ τὸν Χολαργὸν Ἀττικῆς, τὸ φωτεινὸν σημεῖον. Καὶ τὰ ἀποσταλέντα παρὰ τῆς Κρατικῆς Ἐκκλησίας ἀστυνομικὰ ὄργανα ἵνα συλλάβουν τὸν ἱερουργοῦντα Πρεσβύτερον ἀείμνηστον Ἰωάννην Φλώρον, «ἐπεσον χαμαί», ἐπὶ τῇ θεᾷ τοῦ ἐν Οὐρανῷ φανέντος Σταυροῦ.

Ἐάν εἰς τὰς προηγουμένας δύο ἐμφανίσεις Του ὁ Τίμιος Σταυρὸς ἔσχεν εὐεργετικὰ πνευματικὰ ἀποτελέσματα, κατὰ τὴν Τρίτην ἐν Χολαργῷ Αὐτοῦ ἐμφάνισιν, ἐβεβαίωσεν, ὅτι ὁ ἀγὼν ὃν διεξάγομεν, δὲν εἶναι ἀγὼν «στενοκεφάλων καὶ ἀγραμμάτων», ἀλλὰ ἀγὼν ἐγγραμμάτων κατὰ Θεὸν καὶ Αὐτῷ προσκεκολλημένων διὰ θίου. Ἐβεβαίωθη διὰ τῆς Γ' Αὐτοῦ ἐμφανίσεως, ὅτι, ὄντως τὴν ἡμέραν ἐκείνην «τὰ ὄνω τοῖς κάτω συνωμίλουν», καὶ οὐχὶ πρὸ δέκα καὶ τριῶν ἡμερῶν, ὅτε ἐώρτασαν οἱ ἀκολουθοῦντες τὸ ὑπὸ Πανορθόδοξον Συνόδον καταδικασθέν Νέον Ἑορτολόγιον. Ἐβεβαίωθη, ἐν τέλει, ὅτι τὸν Ἀγῶνα ἡμῶν ἐπισκιάζει «τὸ τροπαιοφόρον καὶ νικητικὸν ὄπλον» τοῦ Σταυροῦ, τὸ ὁποῖον κατὰ τὸν Θεῖον Χρυσόστομον εἶναι «Ἐκκλησίας ἰσχύς ἀπολέρητος» ἐχθρῶν καθαιρέτης καὶ τῶν πιστῶν σωτηρία ἀσύλληπτος.

Πῶς εἶναι, λοιπὸν, δυνατόν, κατόπιν τοιαύ-

της Οὐρανίου ἐπιθεδαλώσεως νὰ σιωπήσωμεν, ἵνα μὴ λυπήσωμεν τοὺς αἰτίους τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Σχίσματος, ὅπερ ἐπὶ πενήτηντα καὶ ἑξ συναηπτά ἐτη διακινιζέται ἐν τῇ Ἀποστολικῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος; Πῶς εἶναι δυνατόν, νὰ παρίδωμεν τὸ ἐξάσιον τοῦτο θαῦμα; Πῶς εἶναι δυνατόν, νὰ ἀποκρύψωμεν ἢ νὰ ἀπαισιωγήσωμεν τὴν ἀλήθειαν τῆς Θείας ἐμφανείας, ὡς ἐπραξεν τὴν ἐποχὴν ἐκείνην οἱ διώκται ἡμῶν; Ἀλλὰ, ἡμεῖς, τὴν ἀλήθειαν δὲν θὰ παρίδωμεν. Διότι εἰς τὰ ὅσα ἡμῶν ἤχουν οἱ λόγοι τοῦ Ἱεροῦ τῆς Ἐκκλησίας Πατρὸς Ἰωάννου τοῦ Χρυσόστομου, λέγοντος: «Οὐδεμιᾶς δεῖται βοηθείας ἢ τῆς ἀληθείας ἰσχύς, ἀλλὰ κἂν μυρίους ἔχη τοὺς πολεμοῦντας αὐτήν, οὐκ ἀφρανίζεται, ἀλλὰ λαμπρότερα καθίσταται. Ἀληθείας, ἰσχυρότερον οὐδέν».

Ὅθεν, οὐδέποτε, θὰ σταματήσωμεν νὰ ὑπενθυμίζωμεν τοῖς ὑπαίτιοις τὴν ὑπαρξίν Ἐκκλησιαστικοῦ Σχίσματος. Οὐδέποτε θὰ σταματήσωμεν νὰ ὀμιλῶμεν διὰ τὰς ἐν τῇ Πίστει ἀκροβασίας τῶν Κοινοτόμων καὶ Νεωπεριστῶν. Οὐδέποτε θὰ σιωπήσωμεν διὰ τὰς Οἰκουμενιστικὰς προδοσίας. Καὶ θὰ συνεχίσωμεν τὸν Ἱερὸν ἡμῶν Ἀγῶνα ἄχρι τῆς συντελείας τῶν αἰώνων, ἐπικαλούμενοι τὴν βοήθειαν τοῦ Σταυροῦ.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος

† Ὁ Ἀθηνῶν ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

Η ΕΝΑΡΞΙΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΣΥΝΟΔΙΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1980 - 1981)

Τὴν 3ην τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου συνήλθεν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς νέας περιόδου (1980 — 1981) ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τῆς Αὐτοῦ Μακαριότητος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Αὐξεντίου. Εἰς τὴν συνεδρίαν ταύτην παρέστη καὶ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Βορείου καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς κ. Παΐσιος. Ἡ συνεδρίασις ἤρξατο διὰ τῆς συνήθους Προσευχῆς, καὶ ἀκολούθως ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος προσεφώνησε τὰ Μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὡς ἑξῆς:

Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἀδελφοί,

Ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς τοῦ Παντεπισκόπου Χριστοῦ ἡξιώθημεν καὶ αὖθις ὅπως ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνελθόντες, ἐγκαινιάσωμεν τὴν νέαν Συνοδικὴν περίοδον 1980—1981.

Χαιρετίζων ἀσμένως πάντας Ὑμᾶς, καὶ τὸν ἀδελφικὸν ἀσπασμὸν κατ' ὀφειλὴν ἀξιόχρεων ἐνὶ ἐκάστῳ δίδων, ἐπιθυμῶ ὅπως ἀπευθυνθῶ Ὑμῖν, καὶ παρακαλέσω Ὑμᾶς, ὅπως μετὰ προσοχῆς τῆς δεούσης ἐνωπιισθῆτε τῶν ὁσων προτίθεμαι νὰ ἐκθέσω.

Εὐρισκόμεθα, ἅγιοι ἀδελφοί, ἐκκλησιαστικῶς καὶ κοινωνικῶς ἐνώπιον καταστάσεως σοβαρᾶς, ὡς ὑπὸ πάντων ὁμολογεῖται. Τίς ἡ αἰτία αὕτη; Ἡ ἐξήγησις δίδεται ὑπὸ τοῦ Προφητᾶνακτος. Διότι ἐμακρύνθημεν τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ. Ἐμακρύνθη τοῦ Θεοῦ θελήματος ἡ Κοινωνία, ποι-

οῦσα τὸ θέλημα οὐχὶ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τὸ ἐαυτῆς. Ἐμακρύνθη ἡ Κοινωνία, θέτουσα ὡς γνώμονα αὐτῆς οὐχὶ τὴν Ἐσταυρωμένην ἀγάπην τοῦ Γολγοθᾶ, ἀλλὰ τὴν ἰδιαιτέλειαν καὶ τὸ συμφέρον. Ἐμακρύνθη ἡ κοινωνία, θέτουσα ὑπεράνω τοῦ Θεοῦ Δικαίου καὶ τῆς ἠθικῆς, δίκαιον καὶ ἠθικὴν ἐαυτῇ προσηρμοσμένον καὶ ἐπιθυμητόν. Ἀλλ' ἐμακρύνθη καὶ ἡ Ἐκκλησία. Ἡ Ἐκκλησία, ἡ ἰδρυθεῖσα ὑπὸ τοῦ Κυρίου, καὶ ὡς Κιβωτὸς ἀναλαβοῦσα τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν. Ἡ Ἐκκλησία, ἡ ἀναλαβοῦσα τὴν ἠθικὴν καὶ κοινωνικὴν ἀναμόρφωσιν τῶν λαῶν. Διὰ τὴν ἡ ἀπομάκρυνσιν αὕτη; Διότι, ἐκλέλοιπεν ἡ εὐσέβεια.

Εἶναι γνωστὴ εἰς πάντας ἡ ὀλέθριος γραμμὴ, ἥτις ἀκολουθεῖται ὑπὸ τῶν λεγομένων Ὀρθόδοξων Ἐκκλησιῶν, ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς ἐνώσεως.

Εἶναι γνωστὸν εἰς πάντας, ὅτι ἡ Νεοσημολογητικὴ Ἐκκλησία, ἡνέχθη ἀβασανίστως καὶ οὐδὲως ὅπως διεμαρτυρήθη διὰ τὴν σύναμιν τοῦ Κοκκορδάτου, παρεκτός ὀλίγων.

Εἶναι εἰς Ὑμᾶς γνωστὴ ἡ ἀτέρμονος πολεμικὴ, κατὰ τῆς Μαρτυρικῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἥτις ὑπὸ τῶν ἐσῶθεν αὐτῆς καὶ τῶν ἐξῶθεν ἐπιχειρεῖται.

Εἶναι εἰς Ὑμᾶς γνωστὴ ἡ χυδαία λαοπολογία, ἥτις ἀναφέρεται πρὸς ὁσὺς θιγῶν καὶ ἀρχιθιγῶν, τῶν κυκλοῦντων τὸ Ἱερὸν Θυσιαστήριον

τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν.

Εἶναι, τέλος, γνωστή εἰς Ὑμᾶς ἡ πολεμική, ἣν δέχεται ἡ Ἐκκλησία ἐκ μέρους ἀπίστων καὶ ὀλιστῶν.

Τί πρῶτον ἄρξομαι εἰπεῖν καὶ τί τελευταῖον σημειώσω; Αἱ διαπιστώσεις θλιβεραί.

Ἐνώπιον, λοιπόν, τῆς καταστάσεως αὐτῆς, ἡμεῖς ὑπέχομεν τεραστίαν εὐθύνην, ὡς Πνευματικοὶ Ἠγέται τῆς σκληρῶς δοκιμαζομένης Ἐκκλησίας ἡμῶν.

Τί ποιήσωμεν λοιπόν;

Ἀνάγκη ἐπιτακτική τυγχάνει ἡ συνένωσις πάντων ἡμῶν, ἡ ὀρθή ἐκτίμησις τῶν καταστάσεων, καὶ ἡ ἐξεύρεσις καταλλήλων λύσεων, βάσει τῶν Θείων καὶ Ἱερῶν Κανόνων.

Αἰτοῦμαι, λοιπόν, τὴν συμπαράστασιν πάντων Ὑμῶν.

Αἰτοῦμαι τὴν εἰλικρινῇ καὶ ἀνδιωτελῇ συνεργασίαν Ὑμῶν.

Αἰτοῦμαι τὴν ἄνευ προκαταλήψεως προσέλευσιν Ὑμῶν ἐνθάδε.

Αἰτοῦμαι τὸν εὐπρεπῇ καὶ λογικὸν διάλογον ἐν ταῖς Συνοδικαῖς Συζητήσεσιν.

Αἰτοῦμαι τὸν ἀναλογισμὸν τῶν εὐθυνῶν ἀπάντων Ὑμῶν, διὰ τὴν ζωηροτέραν μαρτυρίαν τῆς Ὁρθοδοξίας ἐν τῷ Κόσμῳ.

Ταῦτα ἀδελφικῶς ἐν εἰδεί χαιρετισμοῦ ἀπευθύνων Ὑμῖν, περαίνω τὸν λόγον μου, καὶ ἐπικαλοῦμαι τὴν Θεῖαν Βοήθειαν, ὅπως δαιμνῶς κατέλθῃ ἐφ' ἡμᾶς, ἵνα κατὰ τὴν νέαν Συνοδικὴν

Περίοδον ποιήσωμεν ἔργα ἀγαθὰ καὶ εὐάρεστα τῷ μόνῳ ἀφθάρτῳ καὶ Σοφῷ Βασιλεῖ τῶν αἰώνων καὶ Θεῷ ἡμῶν, ἐπ' ἀγαθῷ Ποιμαιομένων καὶ φιλότιμῳ ἡμῶν Πατρίδι.

Ἀκολουθῶς συνεζητήθησαν τὰ ἀπασχολοῦντα τὴν Ἐκκλησίαν ἡμῶν προβλήματα καὶ ἐδόθησαν αἱ κατάλληλοι λύσεις. Κατόπιν ἐξαντλήσεως ἀπάντων τῶν θεμάτων τῆς ἡμερησίας διατάξεως, ἡ Αὐτοῦ Μακαριότης ἐκήρυξε διὰ Προσευχῆς τὴν λήξιν τῶν ἐργασιῶν.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

Κόνιγγος 32—Ἀθῆναι

Δι' ἀποφάσεως τῆς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Ἡμῶν Συνόδου, ληφθείσης ἐν τῇ Συνεδρίᾳ τῆς 3ης Σεπτεμβρίου ἐ.ε., ὁ ἄχρι τοῦδε Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Χρυσόστομος, ἐκηρύχθη ΕΚΠΤΩΤΙΟΣ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Αὐτοῦ Θρόνου, κατόπιν ἀποδείξεως τῶν εἰς αὐτὸν ἀποδοθέντων Κανονικῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ἐγκλημάτων τῆς τυρείας, τῆς φατρίας, τῆς παρασυναγωγῆς καὶ τῆς ἐξευδρίσεως τῆς Προϊσταμένης Ἐκκλησιαστικῆς αὐτοῦ ἀρχῆς.

† Ὁ Ἀθηνῶν ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιεραρχματεὺς

Ἀρχιμ. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΛΙΑΠΙΔΗΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΑΓΙΟΛΟΓΙΟΝ Ο ΟΣΙΟΥ ΣΥΜΕΩΝ Ο ΣΤΥΛΙΤΗΣ Ο ΕΚ ΛΕΣΒΟΥ

«Λέσβου τὸ θρέμμα Συμεὼν τὸν Στυλίτην
ὕμνῳ τῷ Λέσβος ἐν Θεῷ Ναφ τοῦτῳ»

Τὴν 1ην τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου ἡ Ἐκκλησία εορτάζει τὴν μνήμην τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Συμεὼν τοῦ Στυλίτου. Οὗτος ἐγεννήθη κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 8ου αἰῶνος ἐν Μυτιλήνῃ, ὑπὸ εὐσεβῶν γονέων, τοῦ Ἀδριανοῦ καὶ τῆς Κωνσταντίας, οἵτινες ἀνέθρεψαν τὰ ἐπτά τέκνα τῶν ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου. Ἀποτέλεσμα τῆς τοιαύτης ἀνατροφῆς ὑπῆρξεν, ἡ εἰς Μοναχοὺς ἀνάδειξις πέντε τέκνων τῆς οἰκογενείας ταύτης, ἐξ ὧν οἱ τρεῖς, Δαβὶδ, Συμεὼν καὶ Γεώργιος ἀνεδείχθησαν ἅγιοι, εορταζόμενοι ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τῇ 1ῃ Φεβρουαρίου.

Ὁ ὅσιος Δαβὶδ ὑπῆρξεν τὸ πρωτότοκον τέκνον τῆς οἰκογενείας, καὶ δι' ὁράματος εἰς ἡλικίαν 16 ἐτῶν καλεῖται ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Ἐρήμου Μ. Ἀντωνίου εἰς τὸν Μονήρη βίον, ἐκλέξας πρὸς τοῦτο τὸ ὄρος Ἰδη ἐναντι τῆς Λέσβου. Διάγων βίον ἀσκητικόν, χειροτονεῖται Διάκονος καὶ Πρεσβύτερος, καὶ δι' Ἀγγελικῆς

ὑποδείξεως ἀνεγείρει Ναὸν τιμώμενον ἐπ' ὀνόματι τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Κηρύκου καὶ Ἰουλίτης, ἐνθα μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του, ἡ μήτηρ του καταφεύγει, ἔχουσα μεθ' ἑαυτῆς τὸν ὀκταετῆ υἱὸν τῆς Συμεὼν. Ὁ Συμεὼν παραμένει πλησίον τοῦ ἀδελφοῦ του, κείρεται Μοναχὸς καὶ ἐν συνεχείᾳ λαμβάνει τὸν πρῶτον καὶ τὸν δεύτερον βαθμὸν τῆς Ἱερωσύνης. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συναισκητοῦ ἀδελφοῦ του, ὀσίου Δαβὶδ, ἀπέρχεται εἰς Μυτιλήνην καὶ ἐγκαθίσταται εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου «τῷ Μόλῳ», καὶ μιμηθεὶς τὸν συνώνυμόν του Ὅσιον, ἀνέρχεται εἰς σπύλον, ἐνθα διήρχετο τὸν βίον του ἐν νηστείᾳ καὶ προσευχῇ, ἔχων ὡς συμμοναστήν του, τὸν ἀδελφόν του Γεώργιον. Ἡ ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του, ὁσ. Δαβὶδ, ἰδρυθεῖσα Ἱερά Μονὴ εὐρίσκεται εἰς Πνευματικὴν ἀνθησιν. Ἀλλὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον εἰς τὸν Βυζαντινὸν Θρόνον ἀνέρχεται ὁ Λέων ὁ Ε', ὁ ἐπινομαζόμε-

νος Ἀρμένιος, ὅστις δεινὸν διωγμὸν κατὰ τῆς Ἐκκλησίας ἤγειρεν, ἐπιδιώκων τὴν ἐξάλειψιν τῶν Εἰκόνων ἐκ τῶν Ἱερῶν Ναῶν. Οὗτος κατεδίκασε τὸν Ὅσιον εἰς τὸν διὰ πυρᾶς θάνατον, διασωθεὶς ὅμως, παρέμεινε ἐν τῷ στύλῳ χρόνον μακρὸν, ἄχρις οὗ πιεζόμενος ὑπὸ τῶν Εἰκονομάχων ἀπέρχεται εἰς τὴν ἐν τῷ κόλπῳ τῆς Γέρας, εὐρισκομένην νησίδα τοῦ Ἁγίου Ἰσιδώρου, ἐξορισθεὶς ἀκολούθως εἰς ἀκατοίκητον νῆσον ἐναντι τῆς Τροίας, παραμένων ἐπὶ στύλῳ, τοῦ δὲ πλήθους καθ' ἐκάστην αὐρέοντος, ἵνα τῆς ὑπερόχου καὶ σωτηριώδους διδασκαλίας του ἀκροασθῶσιν. Ἐκεῖθεν παραμένει ἐπὶ διετίαν, καὶ ἀκολούθως ἀναχωρεῖ εἰς τὴν Κωνσταντινουπόλιν, παραμείνας ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Νικήτα τοῦ Μηδικίου, στήριζων τοὺς ὑπὸ διωγμὸν εὐρισκομένους Πατέρας καὶ ἐξοικονομῶν τὰ πρὸς τὸ ζῆν, ἐπαγγελόμενος τὸν ἀλῆα. Ἀνελθόντος εἰς τὸν Θρόνον τοῦ Θεοφίλου, συζύγου τῆς Αὐγουστῆς Θεοδώρας, διατάσσεται ἡ σύλληψις τοῦ Ὀσίου καὶ τῶν λοιπῶν Πατέρων, καὶ ἡ καταπόντησις αὐτῶν ἐν τῇ θαλάσῃ. Διασώζεται καὶ πάλιν τῇ μεσιτείᾳ τῆς Αὐτοκρατείας, τιμωρούμενος ὅμως διὰ 150 ραβδισμῶν καὶ ἐξορίας εἰς τὴν νῆσον Ἀφουσαίαν τῆς Προποντίδος, ἐνθα ἀνεγείρει Ναὸν καὶ Μονήν, ἐν ἣ συνεκεντρώθησαν ἅπαντες οἱ ἐν διωγμῷ διαπελοῦντες Πατέρες. Ἀποθανόντος τοῦ Θεοφίλου, ἡ Θεοδώρα ἀναλαμβάνει τὴν ἐπιτρο-

πείαν τοῦ ἀνηλίκου υἱοῦ τῆς Μιχαήλ, καὶ πρᾶσσει καλεῖ τὸν Ὅσιον εἰς τὴν Βασιλεῦσαν. Τότε ὁ Ὅσιος καθίσταται μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Γεωργίου καὶ τοῦ ὁμολογητοῦ Μεθοδίου, ὕστερον Πατριάρχου Κων)πόλεως, πολῦτιμος σύμβουλος τῆς Αὐτοκρατείας. Μετὰ τὴν κατσίχουσιν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τὴν ἐκλογὴν ὡς Πατριάρχου τοῦ Μεθοδίου, ὁ Ὅσιος ἀποποιεῖται τὴν εἰς Ἐπίσκοπον Χειροτονίαν, ἀναδειχθέντος τοῦ ἀδελφοῦ του Γεωργίου Ἐπισκόπου Μυτιλήνης. Συνωδεύσας τὸν Ἐπίσκοπον ἀδελφόν του ὁ Ὅσιος εἰς τὴν Μυτιλήνην, ἀναλαμβάνει τὴν διοίκησιν τῆς Μονῆς των, ἐργασθεὶς μετὰ ζήλου διὰ τὴν κραταίωσιν τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως. Αἱ κακουχίαι, αἱ στερήσεις, καὶ θλίψεις κατέβαλον τὸν Ὅσιον καὶ ἐν ἔτος μετὰ τὴν ἀφίξιν του εἰς Μυτιλήνην, παρέδωκε τὴν ἁγίαν ψυχὴν του τῷ Δεσπότη των ἀπάντων.

Τοιοῦτος ἐν συντομίᾳ ὑπῆρξεν ὁ ἐν πολλοῖς ἄγνωστος, Ὅσιος Συμεών, ὁ ἐπνομαζόμενος Στυλῆτης, ὅστις, «ὡς ἀστήρ φαινὸς ἀνέτειλε... καὶ τῷ φωτὶ τῶν ἔργων του, τῶν εὐσεβῶν λαμπρύνει τὰς ψυχάς, καὶ τῶν παθῶν δώκει τὸν ζόφον... καὶ τῇ Ὑπερθέῳ Τριάδι πρεσβεύει, ἐλεθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν» (ἐκ τῆς ἡμνολογίας).

† Πρεσβύτερος ΠΑΝΑΓ. ΖΑΧΑΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ ΟΥΝΙΑ - ΔΟΥΡΕΙΟΣ ΙΠΠΟΣ

ΟΥΝΙΑ τὴν ὥρᾳ καὶ ἀνάμεσα στοὺς Παλαίσημερολόγιτας

Ὡς τώρα εἶχαμε τὴν γνωστὴ Παπικὴ Οὐνία. Δηλαδή ἱερεῖς τοῦ Πάπα ντύνονται ὅμοια μὲ τοὺς Ὁρθοδόξους Ἱερεῖς (ράσο, Καλυμμαῦχι, γένεια), λειτουργοῦν στὴν ἐλληνικὴ γλῶσσα, σὲ νὰ μὲ εἰκόνες, τηροῦντες μόνον τὸν τύπο τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἐνῶ στὴν καρδίᾳ τους ἔχουν ὁλόκληρο τὸν Πάπα. Τὸν Πάπα ἔχουν στὰ δίπτυχα, τὸν Πάπα μνημονεύουν ὡς ἀρχηγό, διατηροῦν τὴν αἵρεσι τοῦ Φιλιόκβε, τὸν ραντισμὸ στὴ βάπτισι καὶ ὅλες τίς Παπικὲς αἱρέσεις.

Μὲ τὴν Οὐνία—Δούρειος ἵππος τοῦ Πάπα—ἐργάζεται ἀπὸ χρόνιο ὁ Πάπας ὑποχθονίως σὲ πολλὰ Ὁρθόδοξα Κράτη. Ἀπὸ τὸ 1922 ἐποχὴ τῆς Μικρασιατικῆς Καταστροφῆς καὶ οἰκονομικῆς ἐξαθλιώσεώς μας, ἐργάζεται ἡ Οὐνία καὶ στὴν κυρίως Ἑλλάδα. Ὁ Πάπας χρησιμοποίησε καὶ στὴ Χώρα μας τὸν διαβολικὸ αὐτὸ τρόπο προσηλυτισμοῦ, διότι οἱ Ἕλληνες δὲν ὑποκύπτουν εὐκολα, καθ' ὅσον ἔχουν κακὴν πείραν τοῦ Παπισμοῦ (ἐγκλήματα Σταυροφόρων, μηχανορραφίες εἰς βάρος μας κατὰ τὴν Τουρκικὴν κατοχὴν κλπ.).

Προσπαθεῖ ἡ Οὐνία νὰ ὑποτάξῃ τὴν Ὁρθόδοξίαν στὸν Παπισμὸ. Προσπαθεῖ νὰ διαδρώσῃ καὶ διασαλεύσῃ τὸν ἀκρογωνιαῖο λίθον ποῦ εἶναι ὁ Χριστός, καὶ στὸν ὁποῖο Χριστὸ εἶναι στηριγμένη ἡ μὴ Ἀληθινὴ Ἐκκλησία, ἡ κατ' Ἀνατολὰς Ὁρθόδοξος Χριστιανικὴ Ἐκκλησία, καὶ ἀντὶ τοῦ Χριστοῦ νὰ τεθῇ ὡς κεφαλὴ ὁ Πάπας. Γι' αὐτὸ πολλοὶ Ἅγιοι Πατέρες ὀνομάζουν τὸν Πάπα «Ἀντίχριστο».

Ἡ Ἐκκλησία συνεκροτήθη μὲ τὴν Χάρι τοῦ Θεοῦ διὰ τῶν τριῶν βαθμῶν τῆς Ἱερωσύνης. Εἶναι οἱ Διάδοχοι τῶν Ἀποστόλων τοῦ Κυρίου ἐπὶ τῆς γῆς οἱ Ἱερεῖς καὶ Ἀρχιερεῖς. Ἐπομένως ὅταν ἓνας ἱερεὺς μνημονεύει τὸν Ποντίφηκα τῆς Ρώμης ποῦ ἀπεσπάσθη ὀριστικῶς τὸ 1054 ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν καὶ ἐδημιούργησε ἀκοσίμως σωρεῖαν αἱρέσεων, τότε ὁ ἱερεὺς αὐτὸς καὶ οἱ ἀκολουθοῦντες αὐτὸν ὑπάγονται διοικητικῶς καὶ θρησκευτικῶς εἰς τὸν Πάπα.

Χρειάζεται προσοχῇ. Ἡ Οὐνία δὲν εἶναι Ὁρθόδοξια, εἶναι δόλωμα. Οἱ Οὐνίται εἶναι λύκοι ποῦ φοροῦν ἐνδυμα προβάτου γιὰ νὰ ὁμοιάζον μετὰ τὰ πρόβατα. Ἀνάκατεύνονται στὴ Χώρα μας

γιά να κατασπαρίξουν και διαλύσουν τελειωτικά την 'Ορθόδοξο Πίστι του Χριστού.

Αλλά και ο Προτεσταντισμός κάμει μεγάλη θραύσι στην Ελλάδα. Το δηλητήριο του Προτεσταντισμού προσφέρεται καμουφλαρισμένο με μεγάλη τέχνη. Μερικοί μάλιστα 'Ιεροκήρυκες έχουν επηρεασθή βαθιά από τον Προτεσταντισμό — 'Ορθολογισμό και δηλητηριάζουν τον άνυποπτο 'Ελληνικό Λαό.

Δυστυχώς τώρα τελευταία έχουμε και άλλου είδους ΟΥΝΙΑ χειρότερη: 'Ως γνωστόν οι Παλαιοεορτολογίτες ή Παλαιοημερολογίτες κατέχουν και κρατούν την Γνήσια 'Ορθόδοξη Θρησκεία του Χριστού, των Αγίων Αποστόλων, των Οικουμενικών Συνόδων, των Αγίων Θεοφόρων Πατέρων. Και μνημονεύουν πάντοτε κανονικόν Γνήσιον 'Ορθόδοξον 'Αρχιερέα.

Σκέφθηκαν λοιπόν οι εχθροί και βρήκαν τρόπο να τους διαλύσουν. Είπαν στους Παλαιοημερολογίτες: Θέλετε παλαιό ημερολόγιο; Θα σας λειτουργούμε με το παλαιό, όπως θέλετε εσείς. Αλλά θα μνημονεύουμε κατὰ την θείαν Λειτουργία και τὰς άλλας 'Ιεράς Τελετὰς τὸν 'Επίσκοπο τῆς Νεοημερολογίτικης 'Εκκλησίας.

Με τὸν τρόπο αὐτό (Δούρειος Ἴππος — ἀνάμεσα στους Παλαιοημερολογίτες Οὐνία) νοθεύεται τὸ Πάτριον 'Εορτολόγιον. Ὅσοι δὲ Παλαιοημερολογίτες ξεγελαστούν και ἀκολουθήσουν τὸ Σατανικὸ αὐτὸ κατασκευάσμα ὡς ἔχουν ὑπ' ὄψιν τους ὅτι βρίσκονται ἔξω ἀπὸ τὴν 'Ορθόδοξο Χριστιανικὴ 'Εκκλησία και Πίστι και εἶναι θρησκευτικῶς σὲ χειρότερη μοῖρα ἀπὸ τοὺς Νεοημερολογίτες.

'Ορθόδοξες Παλαιοημερολογίτικες 'Εκκλησίες πού ἐπέτυχε νὰ πάρη μαζί τῆς ἡ νέα αὐτὴ ΟΥΝΙΑ — και ἔγιναν πλέον ψευτοπαλαιοημερολογίτικες 'Εκκλησίες — εἶναι:

1. Ὁ 'Ιερός Ναός «ΚΟΙΜΗΣΙΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ», πλησίον Στρατοπέδου Καρατάσου, Θεσσαλονίκη. Ὁ Ναός αὐτός μνημονεύει τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην και τὸν 'Επίσκοπον τῆς Νεοημερολογίτικης 'Εκκλησίας.

2. Ὁ 'Ιερός Ναός «ΑΓΙΑ ΒΑΡΒΑΡΑ», Κόκκινος Μύλος, Νέα Φιλαδέλφεια, Ἀθήναι. Μνημονεύει τὸν 'Επίσκοπον Ὁρους Σινᾶ. Ὁ 'Επίσκοπος αὐτός ὅταν βρίσκεται στὴ Μονὴ Σινᾶ λειτουργεῖ με τὸ Παλαιὸ 'Εορτολόγιο. Ὅταν ὅμως βρίσκεται στὴν Ἑλλάδα λειτουργεῖ σὲ Νεοημερολογίτικες 'Εκκλησίες με τὸ Νέο 'Εορτολόγιο, μνημονεύόμενος και μνημονεύων Νεοημερολογίτες Κληρικούς. Κι ὅταν πάλι ἐπιστρέφει στὸ Ὁρος Σινᾶ, λειτουργεῖ με τὸ Παλαιὸ, ἐπιτελὼν θεομηχανικῶς δυὸ φορές τὶς ἴδιες γιορτές.

Ἄς προσέξουν οἱ Παλαιοημερολογίτες. Τὰ χρόνια εἶναι πονηρά. Ὁ σατανὰς τὰ κάμει ὅλα ἄνω κάτω. Ἰσως βρίσκασθε ἀπὸ χρόνια τοῦ ἀντιχρίστου. Κινδυνεύει ἡ ψυχὴ μας.

Και κατὰ τὸ πρόσφατο παρελθὸν εἶχαμε κρούσει τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου τῆς ΝΕΟΟΥΝΙΑΣ αὐτῆς, πού δρᾷ ἀνάμεσα στους Παλαιοημερολογίτες, με ἄρθρο μας εἰς τὸ περιοδικό

τῆς 'Ιερᾶς ἡμῶν Συνόδου «Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ», στιγματίζοντες τὶς ἐνέργειες μερικῶν Σωματείων πού ἀντιπροσωπεύουν Παλαιοημερολογίτικες 'Εκκλησίες και πού ἐπιθυμοῦν νὰ ὑπαγάγουν τὶς Παλαιοημερολογίτικες αὐτὲς 'Εκκλησίες μαζί με τοὺς Κληρικούς τους ἀπὸ Ὁρος Σινᾶ (Μοναστήρι πού ἔχει ἐπικοινωνία με τὸν Νεοημερολογισμὸ και τὸν Οἰκουμενισμὸ), ἢ εἰς ἄλλη 'Εκκλησία διὰ νὰ ἀποκτήσουν δῆθεν νομιμότητα, περιφρανοῦντες τὴν νομιμότητα και κανονικότητα πού ἔχουν λάβει ἀπὸ τὴν 'Ιερὰν ἡμῶν Σύνοδον τῶν Γ.Ο.Χ.

Γι' αὐτὸ διὰ δευτέραν φοράν ἐρχόμαστε νὰ ἀποκαλύψουμε τὰ σκοτεινὰ και δόλια μέσα πού μεταχειρίζεται ὁ Σατανὰς διὰ τῶν ὀργάνων του πρὸς ὑποδούλωσιν τῆς 'Ορθοδοξίας εἰς τὴν Νέαν αὐτὴν Οὐνίαν (Νεοουνίαν).

Ἐάν τὰ Σωματεία πού ἐκπροσωποῦν Παλαιοημερολογίτικες 'Εκκλησίες, ἀκολουθοῦν μὲν τὸ Παλαιὸ 'Εορτολόγιο, ἔχουν ὅμως ἀμφιβολίες περὶ τῆς νομιμότητος και κανονικότητος τοῦ 'Ιεροῦ ἡμῶν Κλήρου, τότε κακῶς και ἐγκληματικῶς εὐρίσκονται εἰς τὰς τάξεις τῶν Παλαιοημερολογιτῶν. Ἡμεῖς θεωροῦμε τὴν 'Εκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. ὡς τὴν μόνην κατ' Ἀνατολὰς 'Ορθόδοξον 'Εκκλησίαν, τὴν ὀρθοτομοῦσαν τὸν Λόγον τῆς Ἀληθείας τοῦ Κυρίου, διότι κατέχει τὴν διαδοχὴ τῆς κανονικότητος και νομιμότητος ἀπὸ τοὺς Ἀγίους Ἀποστόλους.

Συζητοῦν περὶ μορφωμένου Κλήρου και Πτυχιούχων. Ἄς μᾶς υποδείξουν ὅμως τοὺς πτυχιούχους αὐτοὺς Θεολόγους με τὸ 'Ορθόδοξο φρόνημα και ὑποσχόμεθα ὅτι θὰ τοὺς προσλάβουμε και θὰ τοὺς περιβάλλουμε με στοργὴ και ἀγάπη και θὰ τοὺς ἀναδείξουμε εἰς τὸ ὑπαπο τῶν 'Ιεραρτικῶν ἀξιωμάτων και θὰ τοὺς καταστήσουμε Πηδαιούχους τῆς 'Εκκλησίας μας.

Ἀλλὰ μέχρι σήμερα τὴν χειμαζομένη 'Εκκλησία μας τὴν ἔχουν προσεγγίσει μόνον καιροσκόποι πού ἀποβλέπουν ἀφ' ἑνὸς μὲν εἰς τὸ Ἀρχιερατικὸν Ἀξίωμα, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἰς σοβαρὰ οἰκονομικά ὀφέλη, μὴ ἔχοντας οὐδὼς 'Ορθόδοξον Πατερικὸν φρόνημα και Πίστι, με κίνδυνον νὰ διαλυθῇ ὁ Ἀγών.

Λυπούμεθα διότι χρησιμοποιοῦμε τὴν σκληρὴ γλῶσσα τῆς ἀληθείας, ἀλλὰ προκαλοῦμε κάθε καλοθελητὴ μορφωμένον και μάλιστα πτυχιούχον νὰ προσέλθῃ εἰς τὸ στάδιον πού λέγεται «Παλαιοημερολογητισμός» και νὰ ἀγωνισθῇ νομίμως διὰ νὰ στεφανωθῇ.

Γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά στεντορεῖα τῇ φωνῇ βροντοφωνοῦμεν πρὸς τὸν 'Ορθόδοξον Παλαιοημερολογητικὸν Λαό: «ΜΑΚΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΟΙΜΕΝΕΙΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΑΥΤΗΣ ΟΥΝΙΑΣ. ΜΑΚΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΡΟΒΑΤΟΣΧΗΜΟΥΣ ΛΥΚΟΥΣ ΤΗΣ ΝΕΟΟΥΝΙΑΣ».

† Ὁ Σταυρουπόλεως ΕΥΘΥΜΙΟΣ

ΚΑΝΟΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

ΤΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΕΠ' ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ἰδρυτής τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν εἶναι ὁ Κύριος Ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὅστις ἀφῆκεν διδόχους Του τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους. Οὗτοι περιοδεύοντες ἀνά τὰς πόλεις, ἱδρυσον Ἐκκλησίας, καθιστώντες Πρεσβυτέρους καὶ Ἐπισκόπους, πρὸς θεραπείαν τῶν θρησκευτικῶν ἀναγκῶν τῶν Πιστῶν.

Σὺν τῷ χρόνῳ αἱ Ἐκκλησίαι ἠυξήθησαν, καὶ ὁργανώθησαν διοικητικῶς. Οὕτω ἐπὶ κεφαλῇ μιᾶς Ἐκκλησίας τίθεται Μητροπολίτης ἢ Ἀρχιεπίσκοπος ἢ Πατριάρχης, ὅστις, μετὰ τῶν περὶ Αὐτὸν ὑποτεταγμένων Ἐπισκόπων (ἐὰν πρόκειται περὶ Μητροπολίτου), ἢ μετὰ τῶν ὑπ' Αὐτὸν Μητροπολιτῶν (ἐὰν πρόκειται περὶ Ἀρχιεπισκόπου), ἢ μετὰ τῶν ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν του τελούντων Ἀρχιεπισκόπων (ἐὰν πρόκειται περὶ Πατριάρχου), διοικεῖ τὴν Τοπικὴν Ἐκκλησίαν, ἣς Προΐσταται. Ὅθεν ἐξεταστέον: Πῶς πρέπει νὰ μνημονεύηται ὁ Πρῶτος μιᾶς Αὐτοκεφάλου Τοπικῆς Ἐκκλησίας, ὑπὸ τῶν ὑπ' Αὐτὸν Ἀρχιερέων.

Ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου αἱ γνῶμαι τῶν ἐγκρατῶν περὶ τὸ Κανονικὸν Δίκαιον εἶναι σαφεῖς, μὴ ἐπιδεχόμεναι ἀλλοιώσεις ἢ παρερμηνείας. Ἐκ τῶν πολλῶν σημειούμεν ἐνταῦθα, τὰ ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Νουβίας Ἀνθίμου περιεχόμενα ἐν τῇ ἐναισίμῳ Διατριβῇ αὐτοῦ ἐπὶ Διδακτορίᾳ «**Η ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΚΗ ΕΞΟΥΣΙΑ ΕΝ ΤΗ ΟΡΘΟΔΟΞΩ ΕΚΚΛΗΣΙΑ**», ἣτις ἐγένετο δεκτὴ ὑπὸ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

Οὕτω ἐν σελίδι 54 καὶ 55 καὶ ὑπὸ τὸν τίτλον «**ΠΡΟΣΩΠΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ**» ἀναφέρονται τὰ ἑξῆς: «Πᾶς Πρῶτος Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας (Ἀρχιεπίσκοπος ἢ Μητροπολίτης ἢ Πατριάρχης) ἔχει ἐκ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῆς πράξεως τῆς Ἐκκλησίας, λόγῳ τῶν διοικητικῶν ἀναγκῶν αὐτῆς, ἴδια δικαιώματα καὶ δίκαια, συνδεδεμένα ἀναποσπᾶστως μετὰ τῆς προσωπικότητος αὐτοῦ, τὰ λεγόμενα προσωπικά δίκαια (**JURA PERSONALISSIMA**) ἅτινα εἰσὶν τὸ μὲν τιμητικά, τὸ δὲ διοικητικά ἐποπτειακά, ἐκτός, ἐννοεῖται, ἐκείνων τὰ ὁποῖα ἔχει ὡς Ἐπίσκοπος τῆς ἰδίας αὐτοῦ Ἀρχιεπισκοπῆς δικαιοδοσίας καὶ τὰ ὁποῖα εἶναι καθαρῶς κυριαρχικά. Οὕτω πᾶς Πρῶτος θεωρεῖται καὶ εἶναι **Κ Ε Φ Α Λ Η** σύμπαντος τοῦ ὑπ' αὐτὸν τελούντος Κλήρου καὶ Ἀρχηγός τῆς ὅλης Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας καὶ ἡγεῖται αὐτῆς (**ΚΑΝ. Ἀπ. ΛΔ' καὶ Ἀντ. Θ'**)... 10) ἄξιοι νὰ ἀναφέρηται

τὸ ὄνομα αὐτοῦ ὑπὸ πάντων τῶν αὐτῷ ὑποτεταγμένων Ἐπισκόπων κατὰ τὰς Ἱεροτελεστίας καὶ τελετὰς (**Καν. ΑΒας ΙΓ', ΙΔ'**).

Ὁμοίως ἐν τῷ Ἐκτῷ κεφαλαίῳ τῆς ὡς ἄνω βίβλου καὶ ἐν τῇ 78ῃ σελίδι ἀναφέρονται τὰ ἑξῆς:

«Ὁ Πρῶτος μιᾶς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας... Ε) δικαιούται ἅμα καὶ ὑποχρεοῦται νὰ ἄξιοι νὰ ἀναφέρηται τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐν ταῖς Λειτουργίαις καὶ Τελεταῖς ὑπὸ τῶν ὑπ' Αὐτὸν Ἀρχιερέων, (Ἐπισκόπων ἢ Μητροπολιτῶν) ἐν τε τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ δικαιοδοσίᾳ καὶ ταῖς ἐπαρχίαις αὐτῶν (**Καν. ΑΒας ΙΕ' καὶ ΙΣΤ' καὶ ΣΤ'**).

Ὡσαύτως κρίνων τὸν τότε ἰσχύοντα Καταστατικὸν Χάρτην τῆς Νεοσημερολογητικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (1943) σημειοὶ ἐν σελίδι 80: «Ζ) τὸ 30ὸν ἄρθρον ἀντιστρατεύεται θρασυτάτα καὶ προκλητικώτατα πρὸς τοὺς Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας ΑΒας ΙΔ' καὶ ΙΕ' καὶ τὴν πρᾶξιν τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν, διότι ἀφαιρεῖ τὸ Κανονικὸν δικαίωμα ἀπὸ τὸν Πρῶτον νὰ τυγχάνῃ τῆς ἀναφορᾶς τὸ ὄνομα αὐτοῦ ὑπὸ τῶν ὑπ' Αὐτὸν διατελούντων Ἀρχιερέων κατὰ τὰς Λειτουργίας καὶ Τελετὰς καὶ ὑποχρεοῖ τοὺς Ἀρχιερεῖς νὰ τίθενται ἀντιμέτωποι πρὸς τοὺς ὡς ἄνω Κανόνες μνημονεύοντες «τῆς Ἱερᾶς Συνόδου», κατὰ συνεκδοχὴν δὲ καὶ κεκτημένην ταχύτητα πράπτουσι τοῦτο καὶ ὅταν ἱεουργῶσιν ἐν αὐτῇ τῇ Ἀρχιεπισκοπικῇ δικαιοδοσίᾳ, μολονότι διὰ νὰ ἱεροπράξωσιν εἰσὶν ὑποχρεωμένοι νὰ λάβωσιν προηγουμένως τὴν ἀδειαν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ χωρὶς αὐτὴν οὐδὲν δύνανται νὰ πράξωσι!»

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἀποδεικνύεται ἡλίῳ φανερότερον ὁ κανονικὸς τρόπος τοῦ Μνημοσύνου τοῦ Πρώτου ἐπ' ἐκκλησίας, ὡς οἱ Ἱεροὶ Κανόνες ὀρίζουσιν. Πᾶσα, λοιπόν, παρέκκλισις ἐκ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ταύτης τάξεως, θεωρεῖται κανονικὸν παράπτωμα, κολαζόμενον ὑπὸ τῶν Θείων καὶ Ἱερῶν Κανόνων.

† Ἀρχιμ. ΚΥΡΙΑΛΛΟΣ ΚΟΥΡΤΕΣΗΣ

Εκκλησιαστικά χρονικά

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Τὴν 3ην Σεπτεμβρίου συνήλθεν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, ἀσχοληθεῖσα μὲ σοβαρά θέματα τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν. Μεταξὺ τῶν πολλῶν ἀπεφασίσθη:

1) Ἡ ἐκπτώσις ἐκ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Θρόνου τῆς Ἀποστολικῆς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης τοῦ ἀχρι τοῦδε Ποιμένος κ. Χρυσοστόμου, ἀποδειχθέντων τῶν Κανονικῶν παραπτωμάτων αὐτοῦ.

2) Ἡ ἀποστολὴ εἰς Ἰταλίαν Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς, ἀποτελουμένης ἐκ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Θαυμακοῦ καὶ Φθιώτιδος κ. Καλλινίκου, Σταυρουπόλεως κ. Εὐθυμίου καὶ Ἀμερικῆς κ. Παΐσιου, ἵνα ἐλθοῦν εἰς ἐπικοινωνίαν μετὰ τινων, ἐπιθυμούντων νὰ ἀσπασθῶσιν τὴν Ὁρθόδοξον Διδασκαλίαν καὶ ἐνωθῶν πνευματικῶς μετὰ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν.

3) Ἀναδιάρθρωσις τῆς Διευθύνσεως τοῦ περιοδικοῦ «Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ».

4) Ἑγκρίσις τοῦ προταθέντος Σχεδίου ἡμεροδεικτῶν τῆς ἐπὶ τοῦ ἐτους 1981.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ ΕΓΚΑΙΝΙΑΣΜΟΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ

Ἐν μέσῳ καταινικτικῆς ἀτμοσφαιρας τὴν 5ην)18 Ἰουλίου ἐ.ε., ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ὁσίου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου τῆς ὁμωνύμου Κοινοδιακῆς Μονῆς παρὰ τὸ Μ. Πεύκο Ἀττικῆς.

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ.κ. Γερώντιος ἐκ τῶν πρώτων μελημάτων αὐτοῦ ἐθεώρει τὴν δημιουργίαν ἐνὸς ἀνταξίου Ναοῦ ἐν τῇ Μονῇ διότι ὁ ἐξ ἀρχῆς ὑπάρχων ναῖσκος τοῦ Ἁγίου δὲν ἐπῆρκει διὰ τὰς θρησκευτικὰς ἀνάγκας, οὐδὲ διὰ τὴν ἀδελφότητά τῆς Μονῆς.

Περιστάσεις ἀντίξοι δὲν ἐπέτρεπον τὸ ὄνειρον τοῦ Σεβασμιωτάτου, παρὰ τὴν Ζωηρὰν πρὸς τοῦτο ἐπιθυμίαν αὐτοῦ, νὰ πραγματοποιηθῇ ἐνωρίτερον, εἰ μὴ μόνον προσφάτως. Οὕτω εἰς τὸ κέντρον τοῦ περιβάλλου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ὑψώθη δι' ἀπύτων κόπων καὶ μόχθων τοῦ τε Σεβασμιωτάτου καὶ τοῦ Ἱεροῦ Παρθενῶνος τῆς Μονῆς ὁ ἤδη κλειζὼν τὴν περιφέρειαν, εὐμεγέθης καὶ μεγαλοπρεπὴς Ναός ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου πολιτοῦ τοῦ Ἱεροῦ «Περιβολίου» τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ἐν τῇ Ἀθωνικῇ χερσονήσῳ. Τὸ ὅλον κτιριακὸν συγκρότημα τοῦ Ἱ. Ναοῦ δεσπόζει καὶ φαντάζει μεγαλοπρεπῶς καὶ προκαλεῖ ἡ θέα αὐτοῦ ρίγη ἱερᾶς συγκινήσεως παντὶ τῷ προσερχομένῳ πρὸς προσκύνησιν ἐν αὐτῷ.

Δέον ὅπως ὁμολογηθῇ ὅτι ὁ Σεπτὸς τοῦ Πειραιῶς Ἱεράρχης παρὰ τὸ πολυπλάθες τῆς

σαρκὸς αὐτοῦ, πλήρης ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἀκαταβλήτου σθένους πολλάκις ἐφθασε μέχρι τοῦ τρούλλου τοῦ Ναοῦ, μὴ πτοούμενος καὶ ἀνηφῶν πᾶσαν σύστασιν περὶ κινδύνου καὶ ἐπέβλεπε καὶ ἐβοήθει εἰς τὴν τελειοποίησιν τῶν ὅλων ἔργων.

Διὰ τοῦτο καὶ ἡξιώθη τὴν 5)18 Ἰουλίου ἐ.ε., νὰ πραγματοποιήσῃ τὰ Ἱερὰ Θυρανοίξια καὶ τὰ ἐγκαίνια τοῦ λαμπροῦ αὐτοῦ Ναοῦ.

Ἀφ' ἐσπέρας ἐγένετο ἡ κατάθεσις τῶν Τιμίων Λειψάνων προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου συμπαραστατομένου καὶ ὑπὸ πολλῶν ἐτέρων Σεβασμιωτῶν Ἱεραρχῶν καὶ κληρικῶν παντὸς βαθμοῦ. Πλήθῃ εὐσεβοῦς λαοῦ ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τοῦ Ἀττικοβοιωτικῆς λεκανοπεδίου κατέκλυζον τὸν τε Ἱερὸν Ναὸν ἀπαστρέπτοντα καὶ τὸν περίε περιόβλον ἕως ἐξω, ὅστις παρηκολούθει μετὰ δακρύων.

Τὴν Κυριώνυμον τῆς ἐορτῆς καὶ πανηγύρεως τοῦ Ἁγίου ἡμέραν, ἐγένετο τὰ Ἱερὰ ἐγκαίνια, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κ.κ. Αὐξεντίου, συμπαραστατομένου ὑφ' ὁλοκληροῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἡμῶν καὶ τοῦ Σεβ. Ἱεράρχου κ. κ. Γεροντίου καὶ ἐν τῇ συρροῇ πλήθους εὐσεβῶν Χριστιανῶν.

Μετὰ τὴν καθιέρωσιν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ παρετέθη πλουσία μοναστικὴ τράπεζα πρὸς πάντας τοὺς παρευρεθέντας, ἐνῷ, μέχρι βαθείας νυκτὸς ἄπειρα πλήθη πιστῶν προσήρχοντο διὰ νὰ προσκυνήσουν, ἐν εὐλαθείᾳ πολλῇ καὶ διὰ νὰ ἀποθαυμάσουν τὸ ἐπίτευγμα αὐτοῦ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ.κ. Γεροντίου καὶ τῆς Σεμνῆς αὐτοῦ καὶ ἀκαταπόνητου Συνοδείας Του, τὸ ἀποῖον ἐπ' ἀληθεία τιμὴ καὶ ἐξυψοῖ τὸν Ἱερὸν ἡμῶν Ἀγῶνα καὶ ἀποτελεῖ ἀληθὲς κόσμημα αὐτοῦ.

Ὑποβάλλοντες θερμὰ τὰ συγχαρητήρια εἰς τοὺς δημιουργοὺς τοῦ περικαιλαστᾶτος Ἱεροῦ Ναοῦ, εὐχόμεθα ἀπὸ μέσης καρδίας, ὅπως ὁ Σεβασμιώτατος ἐπὶ σειράν πλείστων ὧσων ἐτῶν ἱεραουργῇ ἐν αὐτῷ ἐν ἀδιαπτώτῳ καὶ σιδηρᾷ ὑγείᾳ καὶ ἡ Συνοδεία αὐτοῦ ψάλλῃ καὶ μονάζῃ ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ Πολιούχου αὐτῶν Ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου καὶ Θαυματουργοῦ.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΑΧΑΡΝΩΝ ΚΑΙ ΝΕΑΣ ΙΩΝΙΑΣ

Τὴν 14ην Σεπτεμβρίου ἐγένετο ἐν κατανικτικῇ ἀτμοσφαιρᾷ ἡ πανήγυρις τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως. Ἀφ' ἐσπέρας ἐψάλλει Μέγας Ἀρχιερατικὸς Ἐσπερινὸς χοροστατοῦντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ.κ. Γεροντίου, συμπροσευχομένων ἐν τῷ Ἱερῷ Βήματι τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Πατρῶν κ. Θεοφίλου, Ἀχαρνῶν κ. Ἀθανασίου, Χίου κ. Στεφάνου, Ταλαντίου κ. Γερασί-

μου καὶ Μαραθῶνας κ. Γιουσίνου. Μετὰ τὸ πέρασ τοῦ Ἑσπερινοῦ ἐγένετο ἡ λιτόνευσις τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνος θιασάζομένης ὑπὸ Ποντίων νέων ἐνδεδυμένων τὰς Ποντιακὰς ἐνδυμασίας. Τὴν Λιτανεῖαν παρεκολούθησε καὶ ὁ Γενικός Γραμματεὺς τῆς Βουλῆς κ. Νεράτζης. Τὴν κυριώνυμον ἡμέραν ἐτελέσθη Ἀρχιερατικὸν Συλλεῖτουργον ὑπὸ τῶν ὡς ἄνω Σεβ. Μητροπολιτῶν, ἐνῶ τὸν Θεῖον Λόγον ἐκήρυξεν ὁ Ἀρχιμ. Εὐθύμιος Μπαρδόκας.

Μετὰ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν παρετέθη γεῦμα, εἰς ὃ παρεκάθησαν οἱ τε Ἀρχιερεῖς, ὁ Κληρὸς καὶ οἱ Ἐπίσκοποι, ὡς καὶ ὁ Πιστὸς τοῦ Κυρίου Λαός, εὐχηθέντες τὰ δεόντα τῷ Ἱεράρχῃ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ

ΒΟΡΕΙΟΥ ΚΑΙ ΝΟΤΙΟΥ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Πρὸ τῆς πανηγύρεως τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῆς Ὁσίας καὶ Θεοφόρου Μητρὸς ἡμῶν Εἰρήνης Ἡγουμένης τῆς Μονῆς τοῦ Χρυσοβαλάντου τῆς Θαυματουργοῦ καὶ Ἱαματικῆς, ἡ ὡς ἄνω Ἱερὰ Μητρόπολις ἀπέκτησε ἓνα νέον Ναόν, τιμῶμενον ἐπὶ ὀνόματι τῶν Ἁγίων Νεομαρτύρων Ραφαὴλ Νικολάου καὶ Εἰρήνης, οἵτινες ἠθλήσαν ὑπὲρ Χριστοῦ ἐν τῇ κωμοπόλει Θερμῇ τῆς νήσου Λέσβου. Οἱ ἰθύνοντες τοῦ ἐν λόγῳ Ἱεροῦ Ναοῦ εἶχον τὴν Πνευματικὴν των ἀναφορὰν εἰς τοὺς πρᾶξικοις, πλὴν ὅμως ἀντιληφθέντες τὸ μέγιστον τοῦ σφάλματός των, διότι εὐρίσκοντο ἐν τῷ σχίσματι, ἠτήσαντο παρὰ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀμερικῆς κ. Παΐσιου ὑπαγωγὴν, εἰς τὴν Κανονικὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Ὁ Σεβασμιώτατος ἀποδεχθεὶς τὴν αἴτησιν, ἐπισκέφθη τὴν νέαν Κοινότητα, ἐνθα καὶ ἐλεπούργησε, μετὰ δὲ τὸ πέρασ τῆς Θείας Λειτουργίας ὑπεγράφησαν τὰ σχετικὰ ἐγγράφα τῆς ὑπαγωγῆς. Δι' ἐμπνευσμένου λογιδρίου ὁ Σεβασμιώτατος ἔδωσε τὰς δεούσας ὁδηγίας καὶ συμβουλὰς καὶ ἠύχθη τὰ βέλτιστα εἰς τοὺς ἐπανακάψαντας εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Ἀντιφωνήσας ὁ ἐφημέριος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ π. Κύριλλος Μαρκόπουλος, εἶπε:

«Σεβασμιώτατε τίμιε Δέσποτα καὶ Πνευματικὲ μας Πατέρα, ἡ Κοινότητά μας γιὰ πρώτη φορά ἀπὸ τὴν ἰδρυσί της σήμερα γνωρίζει τὸν ἥλιο της, τὴ βάση καὶ σκέπη της... Σήμερα σὰς ὑποδεχόμαστε σὰν ἄγγελον εἰρήνης, σὰν μυστή της συγγνώμης, σὰν ἐνσαρκωτὴ της εὐαγγελικῆς ιδέας, τῆς μεγάλης ἀγάπης...».

Τὴν 15ην) 28ην Σεπτεμβρίου ὁ Ἅγιος Ἀμερικῆς πλαισιούμενος ὑπὸ τοῦ Πρωτοσυγγέλλου του καὶ τοῦ Ἱερατείου τῆς Ἀστορίας, ἐτέλεσε τὸν Ἀγιασμό καὶ ἀνέγνωσε τὰς ἰδικὰς εὐχὰς ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ Νέου Σχολικοῦ Ἔτους. Εἰς τὴν ἐν λόγῳ ἀκολουσίαν, ἥτις ἔλαβε χώραν ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ, παρέστη ἅπαν τὸ διδακτικὸν προσωπικὸν καὶ οἱ μαθηταί, πρὸς οὓς ἀπευθύνθη ὁ Σεβασμιώτατος, δοὺς τὰς καταλλή-

λους πατρικὰς νουθεσίας. Ἡ μεστὴ νοημάτων ὁμιλία συνεκλόνησε τὸ διδακτικὸ προσωπικόν, ὥστε νὰ ἐπιδοθῶν με κάθε συνέπεια εἰς τὴν Ἑλληνοχριστιανικὴν διαπαιδαγώγησιν καὶ αὐτὸ τὸ ἔτος. Τὴν μεσημβρίαν τῆς αὐτῆς ἡμέρας παρετέθη γεῦμα ὑπὸ τῆς Φιλοπώχου Ἀδελφότητος τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ, εἰς ὃ παρεκάθησε καὶ ὁ Σεβασμιώτατος. Εἰς τὸ ἐν λόγῳ γεῦμα παρεκάθησαν πλέον τῶν διακοσίων ἀτόμων, τὰ δὲ ἑσδοα θὰ βοηθήσουν εἰς τὴν πλακόστρωσιν τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ ἐκ μαρμάρου Ἰταλικοῦ.

Τὴν 16) 29.9 ὁ Σεβασμιώτατος συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Πρωτοσυγγέλλου του καὶ τοῦ ἐφημερίου τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ Ἀρχιμ. Σιλβέστρου, ἐπισκέφθη τὰς φυλακὰς τῆς Νέας Ὑόρκης. Μὲ Πατρικὴ στοργὴ καὶ ἐνδιαφέρον ἐκκλησιαστικοῦ ἡγέτου ὁ Σεβασμιώτατος ἐπισκέφθη ἅπαντας τοὺς φυλακισμένους, ὁμίλησε πρὸς αὐτοὺς καὶ διένειμε εἰς ἓναν ἑκάστον ἀπὸ μία Κοινή Διαθήκη εἰς τὰ Ἑλληνικά καὶ Ἀγγλικά. Ἄξιον σημειώσεως τυγχάνει, ὅτι, κατὰ τὴν τεθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου ἐρώτησιν, ἐάν τις ἐκ τῶν φυλακισμένων ἐφοίτησεν εἰς Κατηχητικὸν Σχολεῖον, ἡ ἀπάντησις ἦτο ἀρνητικὴ.

Τὴν 17ην) 30ην Σεπτεμβρίου καὶ ἀπὸ ὥρας 20.00' μ.μ. ἕως 22.00' μ.μ., ὁ Σεβασμιώτατος παρεχώρησε συνέντευξιν τύπου εἰς τὰ μαζικὰ μέσα ἐνημερώσεως τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἡ συνέντευξις ἐδόθη εἰς μίαν τῶν πολυτελεστατῶν αἰθουσῶν τοῦ Κρύσταλλ Πάλλας τῆς Ἀστορίας, με ἀντικείμενον τὴν θαυμένη, στὰ Προξενικά — ἴσως — συρτάρια ἐγκύκλιον τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν, ἥτις ἀναφαίρεται εἰς τὸ θέμα τῆς καταχωρήσεως τῶν ἡμετέρων Μυστηρίων, ἅπαντα ἐτελέσθησαν ὑπὸ Κανονικῶν Παλαιοεργολογιτῶν Κληρικῶν. Ἀφοῦ ἐζήτησε ὁ Σεβασμιώτατος τὴν κατάπαισι τοῦ ἐμπαιγμοῦ καὶ τῆς ἀνίσου μεταχειρίσεως τῶν Παλαιοεργολογιτῶν μεταναστῶν ἐκ μέρους τῶν Ἑλληνικῶν ἀρχῶν, κατέληξε: «Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, θὰ προσφύγωμεν εἰς τὴν εἰδικὴν ἐπιτροπὴν Προστασίας τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὸ Συμβούλιον τῆς Εὐρώπης, τὸ ὁποῖον δὲν τιμᾷ τὴν Ἑλλάδα, καθ' ὅτι θὰ καθίσῃ εἰς τὸ ἐδώλιον τοῦ κατηγορουμένου...»

Τὴν 231ην—9) 4—10 ἐπισκέφθη τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Ἀμερικῆς κ. Παΐσιον, ὁ ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ παρεπιδημῶν Δήμαρχος Ἀθηναίων κ. Δημ. Μπέης, ὅστις συνεχάρει τὸν Σεβασμιώτατον διὰ τὴν Ἑλληνοχριστιανικὴν ποσφοράν του εἰς τοὺς ὁμογενεῖς. Τὸν κ. Δήμαρχον συνώδευεν καὶ ὁ Πρόεδρος τῶν Ἑλληνοαμερικανικῶν Σωματείων κ. Γεώργιος Βρότσος καὶ ὁ ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ Πρόεδρος τοῦ Συλλόγου τῶν Ἀθηναίων. Ὁ Σεβασμιώτατος ἀντιφωνήσας, ἠυχάρησεν τὸν κ. Δήμαρχον καὶ ἀνεφέρθη εἰς ἅπαντα τὰ προβλήματα ἅπαντα ἀντιμετωπίζουσιν οἱ Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος καὶ Ἐξωτερικοῦ.

Πρὸ ἡμερῶν ὁ Σεβασμιώτατος ἐβάπτισεν ἀλλόδοξον καὶ ἀλλόφυλον νέον, ἡλικίας 23 ἐτῶν

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

Κάνιγγος 32 - Αθήναι

Αριθ. πρωτ. 1503

Εν Αθήναις τη 8 Σεπτεμβρίου 1980 (Π.Η.)

Πρὸς

Τοὺς Εὐλαβεστάτους Ἱερεῖς, Ἱεράς καὶ Σεβασμίας Μονάς, τοὺς Ἐντιμωτάτους Ἐκκλησιαστικούς Ἐπιτρόπους καὶ ἅπαν τὸ Χριστιανικὸν πληρῶμα τῆς Μαρτυρικῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά καὶ ἐπιπόθητα Χάρις εἴη ὑμῖν καὶ εἰρήνῃ παρὰ Θεοῦ, παρ' Ἡμῶν δὲ Πατρικὴ εὐχή καὶ εὐλογία.

Εἶναι εἰς ὅλους γνωστὸν ὅτι διερχόμεθα τὴν κρίσιμωτάτην καμπὴν τῆς ἱστορίας μας ὡς Ἕθνος καὶ ὡς Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία. Ἡ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως θλιβερά κατάστασις εἶναι ὅπως τὴν περιγράφει ὁ Ἱερός Χρυσόστομος εἰς τὴν πρὸς Κυριακὸν ἐπιστολὴν του.

Ἄλλ' ὁ τοὺς σοφοὺς δραπετόμενος ἐν τῇ πανουργίᾳ αὐτῶν Πάνσφατος καὶ Παντοκράτωρ Θεός, πιστεύομεν ὅτι θὰ διαλύσῃ καὶ πάλιν τὸν οὐρανὸν καλύπτοντα πυκνὰ νέφη καὶ θὰ ἀνατείλῃ καὶ πάλιν φαιδρὸς ὁ ἥλιος.

Καὶ ὅπως εἰς ὅλας τὰς ἱστορικές περιπτώσεις τοῦ Ἕθνους ἡμῶν ἀνεδείκνυνται ὁ Θεὸς «τὰ σκευὴ τῆς ἐκλογῆς του», τοὺς ὑπερέτας τῆς Βουλῆς Του, οὕτω καὶ εἰς τὴν παρούσαν ἐπαχὴν θὰ ἀναδείξῃ τὰ κατάλληλα πρόσωπα πρὸς τελείωσιν τῶν κατὰ τὴν εὐδοκίαν Του προωρισμένων.

Εἶναι δὲ εἰς πάντας γνωστὸν ὅτι πρὸς τὴν εὐδοκίαν τοῦ Θεοῦ πρέπει νὰ συνεργῇ καὶ ὁ ἀνθρώπινος παράγων πρὸς ἐπιτυχίαν τῶν ἀγαθῶν. Ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τὸ πληρῶμα αὐτῆς δὲν ἔμενεν ἀδιάφορον πρὸς ὅσα ἡ Ἥγεσία αὐτῆς ἀπεφάσκει καὶ ἐνήργει. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἡμετέραν περίπτωσιν τὸ αὐτὸ συνέβαινε

καὶ συμβαίνει. Αὐτόκλητα τὰ μέλη αὐτῆς προσέφεραν τὰς ποικίλας ὑπηρεσίας των εἰς τὸν Ἱερόν ἡμῶν ἀγῶνα, ὁ ὁποῖος προσλαμβάνει ἀνυπολόγιστον ἀξίαν κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας, τῆς ὑπούλου δράσεως τῶν Παπικῶν καὶ τῶν Φιλενωτικῶν κατὰ τῆς Ἀχράντου Ὁρθοδοξίας. Εἶναι προσέτι γνωστὸν εἰς ὑμᾶς, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, ὅτι εἶναι ἀπαραίτητον, πλὴν τῶν ἄλλων προσφορῶν, καὶ τὸ χρήμα. Τὰ ποικίλου περιεχομένου ἐντυπα τῶν αἰρετικῶν καὶ ἀθέων κατακλύζουν τὴν Ἑλλάδα μας, ἐπηρεάζοντα τοὺς ἀσπρίκτους ἀδελφούς. Δὲν πρέπει ἐπομένως νὰ μένουν ἀναπάντητα, ἀλλὰ καὶ πλεισταὶ ὅσαι ἀνάγκαι παρουσιάζονται, διὰ τὴν θεραπείαν τῶν ὁποίων ἀπαιτοῦνται χρήματα ὡς διὰ τὴν ἀνέγερσιν, ἐπέκτασιν καὶ συντήρησιν τῶν Ἱερῶν Ναῶν, διὰ τὴν βοήθειαν ἀναξιοπαθούντων, συνανθρώπων μας κλπ. Τὰ ἐκ τῶν ἐλαχίστων Ἱερῶν Ναῶν ἔσοδα τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν δὲν ἐπαρκοῦν διὰ τὴν κάλυψιν τῶν ἀναγκῶν ἐξόδων. Οὕτε δὲ διὰ τὸ ἐγγύς καὶ ἀπώτερον μέλλον ὑπάρχει ἐλπίς τις ἐξευρέσεως ἄλλων πόρων.

Τὸ Γενικὸν (Φιλόπτωχον) Ταμεῖον ἔχει ἐπιφορτισθῇ μὲ τὸ ὑπέρογκο βάρος τῶν κοινῶν δι' ὁλόκληρον τὴν Ἀγίαν ἡμῶν Ἐκκλησίαν ἐξόδων. Πόθεν θὰ ἐξευρεθῶν τὰ ἀπαιτούμενα χρήματα; Θὰ ἐξευρεθῶν, ἂν ὅλοι οἱ ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικὸν ὁμόφρονες ἡμῶν αἰσθανθῶν τὴν ὑποχρέωσιν τῆς ἐνισχύσεως τοῦ Γενικοῦ (Φιλοπτώχου) Ταμεῖου διὰ παγίου τινὸς κατὰ μῆνα χρηματικοῦ ποσοῦ, ἀναλόγου πρὸς τὰς εἰσπράξεις των, καὶ διὰ προαιρετικῶν εἰσφορῶν τῶν ἰδιωτῶν ἐπὶ ἀποδείξει.

Ἀναλάβετε λοιπὸν, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, τὴν ἀναγκαίαν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον πρωτοβουλίαν, ἕκαστος εἰς τὸν τομέα τῆς δράσεώς του.

Ἐπευλογοῦντες ὑμᾶς πατρικῶς ἀναμένομεν ἀπάντησίν σας ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ.

† Ὁ Ἀθηνῶν ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Περιοδικοῦ μας ἐπιφύλασσει εἰς ἑαυτὴν πάντοτε τὸ δικαίωμα νὰ μὴ δημοσιεύῃ ἢ νὰ συντέμνῃ κατὰ τὴν κρίσιν της οἰονδήποτε χειρόγραφον. Χειρόγραφα δημοσιευθέντα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

«Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας»

εἰς τὴν λίμνην PARKSVILLE «UPSTATE», δούς αὐτῷ τὸ ὄνομα Τιμόθεος. Τὴν ὅλη τελετὴ μαγνητοσκόπησε συνεργεῖο τηλεράσεως προβάλλων αὐτῷ τὴν Ἱεραποστολικὴν δραστηριότητα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως. Οἱ ἄχρι τοῦ νῦν βαπτισθέντες ἀνέρχονται εἰς πενήντα δύο ἄτομα. Τὸ Κατηχητικὸν ἔργον τελεῖ ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀμερικῆς κ. Παΐσιος.

ΗΘΙΚΕΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΕΣ

"Όργανον καλοῦ καὶ κακοῦ

Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ, δόθηκε από τόν Άπειροκαλλιτέχνην Δημιουργόν τοῦ κόσμου ὡς εὐλογία καὶ χάρις στὸν ἄνθρωπον, τὸ τελειότερον πλάσμα μέσα στὴν φύσιν. Μὲ αὐτὸ τὸ ἐκφραστικὸ ὄργανο ἐρχόμεθα σὲ ἐντονὴ ἐπαιφή, καλή, ἢ, κακή μὲ τὸν συνάνθρωπόν μας, μὲ ὁλόκληρὴ τὴν κοινωνία.

Μπορεῖ νὰ φαντασθῇ κανεὶς, τί Βαβυλωνία θὰ ἦταν ὁ κόσμος ὅλος, ἂν δὲν ὑπῆρχε ἡ γλῶσσα. Ἐπειτα, οὔτε σχολεῖα, οὔτε ἀκαδημίες, οὔτε μελωδίες, οὔτε συγκινήσεις θὰ ὑπῆρχαν ἂν δὲν μᾶς χάριζεν ὁ Ὑψιστος αὐτὸ τὸ Θεῖον ὄργανον μὲ τὸ ὁποῖον ἐξωτερικεύομεν τίς σκέψεις μας, τίς ἐπιθυμίες μας, τίς ἰδέες μας, τίς ἀμφιβολίες μας, τοὺς φόβους μας, μὰ καὶ τίς σκῆδες γνῶμες ποὺ διδάσκουν καὶ προσδεύουν τὸν ἄνθρωπον.

Τί μεγαλεῖον καὶ τί γοητεία ἐξασκεῖ σὲ περιβάλλον του, στοὺς συνανθρώπους του, καὶ ὁ πλέον δύσμορφος ἐξωτερικῶς ἄνθρωπος, ὅταν γνωρίζει νὰ ἐκφράζεται καὶ νὰ κάμῃ καλὴ χρῆσιν τοῦ πολυτιμωτάτου αὐτοῦ ἀνθρωπίνου ὄργανου.

Μὲ τὸ ὄργανον αὐτό, ἓνας Δημοσθένης, στὴν ἀρχαιότητα, καταγοητεύει τοὺς ἀκροατὰς του. Ἐνας Λυσίας καταπληρᾷ τοὺς πάντας, ἓνας Κικέρων κάμει τοὺς συνομιλητὰς του νὰ τὸν θαυμάζουν μὲ ἑκστασίαν. Μὲ τὴν γλῶσσαν δίκην νυστερίου, καθαρίζει τίς πληγές τῆς κοινωνίας, «ἢ Ἀστραπὴ τοῦ Ἄμβωνος», ὁ Ἱερὸς καὶ Θεῖος Χρυσόστομος. Μὲ τὴν γλῶσσαν ὁ Ἱερὸς Ἐπίσκοπος τῶν Μεδιολάνων Ἀμβρόσιος κονταρομαχεῖ μὲ τὴν ἀμαρτίαν ποὺ φωλιάζει στὴν ψυχὴν τοῦ μεγάλου μετανοιωμένου Ἱεροῦ Αὐγουστίνου, τὴν νικᾷ, τὴν σκοτώνει καὶ τὸν ἐξαναγκάζει νὰ φωνάξῃ δακρυσμένος: «Κύριε, ἡ Ψυχὴ μου, ἦταν ἀνήσυχη, ἕως ὅτου γνωρίσῃ Ἐσένα». Ἀληθινὰ πόσα θαύματα ἔχει κάμει αὐτὴ ἡ γλῶσσα, τὸ Θεῖον αὐτὸ δῶρον μέσα στὴν κοινωνία; Πόσοι καὶ πόσοι δι' αὐτῆς ἀκούοντας τὴν ἀπὸ ἓνα σοφόν, ἢ, ἓνα μυαλωμένον διδάσκαλον δὲν σώθηκαν, μετέλλαξαν βίον καὶ ἐγίναν ἄλλοι ἄνθρωποι, ΝΕΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ μὲ τὴν Καινὴν Διδαχὴν τοῦ Αἰωνίου Ἀρχιδιδασκάλου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ! Καὶ μέχρι τώρα, παρὰ τὴν ἠθικὴν κρίσιν ποὺ τρομερὰ καὶ ἀνησχητικά μαστίζει τὴν Οἰκουμένην ὅλην, ὑπάρχουν ἀκόμη, χρυσές, δυνατὲς γλῶσσες ποὺ ἐπιτελοῦν ἓνα κοσμογονικὸ ἔργον μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ. Καὶ διδάσκουν καὶ σώζουν καὶ στηρίζουν τὴν ἀνθρωπίνην ὑπαρξίν.

Εὐλογημένοι καὶ Ὅσοι ὅσοι κατορθώνουν αὐτὸ τὸ θαυμαστὸ ἔργον ἀνάμεσα στὸν κόσμον ποὺ παλεύει καὶ παρασύρεται ἀπὸ τὴν ἐπάραιτη ἀμαρτία...

Υπάρχει ὅμως καὶ ἡ ἄλλη πλευρὰ τοῦ νοήματος! Υπάρχουν ἄνθρωποι, —τί κρίμα!— ποὺ διαστρέφουν τὰ ὠραιότερα καὶ ἀγιότερα δῶρα τοῦ Θεοῦ γιὰ νὰ προσενοῦν μόνον κακὸ καὶ καταστροφή. Ἐβγαλαν ἀπὸ τὴν φυσικὴν τῆς πορείας τὴν γλῶσσα καὶ τὴν λερώνουν, βλασφημώντας τὸν Θεόν, ἐξαπατώντας τοὺς συνανθρώπους των καὶ κατασυκοφαντώντας ἀκόμη καὶ ἐκείνους ποὺ θὰ πρέπη ἡ κοινωνία νὰ τοὺς στεφανώσῃ μὲ τὸ ἀμάραντο τῆς τιμῆς καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης στεφάνι.

Μὰ ματιὰ στὴν σημερινὴ «πολιτισμένην» (!) κοινωνία γεμίζει ἀπὸ ἀποκαρδίωσιν τὴν ψυχὴν τοῦ συνετοῦ καὶ πιστοῦ χριστιανοῦ. Γιατὶ παρατηρεῖ σὲ ἰδιαιτέρες συγκεντρώσεις, σὲ σαλόνια μικρὰ ἢ μεγάλα, σὲ σχολικὰ διαλείμματα, ἀκόμη σὲ παρέες «μοντέρνων» κοριταῶν καὶ ἀγοριῶν νὰ ἀκούωνται τὰ πλέον αἰσχρὰ «σόκιν», ἀκόμη καὶ οἱ πλέον ἀπίθανες ἱστορίες —βρώμικες καὶ ἀνυπόστατες καθ' ὁλοκληρίαν πολλάκις— σὲ θάρος τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου, ὥστε νομίζει κανεὶς πῶς ἀνοίγουν παιλὲς κονσέρβες ἀπὸ τίς ὁποῖες βγαίνει ἡ ἀπαισία ὁσμὴ τῆς «κανθαρίνης»... Πόσον δίκαιον εἶχε ὁ μέγας τῆς Ἐκκλησίας μας Διδάσκαλος, ὁ Ἀδελφόθεος Ἰάκωβος ὅταν γράφῃ στὴν Καθολικὴν Ἐπιστολὴν του: «Καὶ ἡ γλῶσσα πῦρ, ὁ κόσμος τῆς ἀδικίας». Ναί! Εἶναι φωτιά ἡ γλῶσσα, ἓνας ὁλόκληρος κόσμος καταστροφῆς καὶ κακίας. Φίλιππε ἀναγνώστα, σὺ ποὺ διαβάσεις αὐτὲς τίς λίγες καὶ ἀπέρριπτες γραμμές, σκέψου, ποῖο δῶρο πολυτίμο σου ἔδωκε ὁ Κύριος, μὲ τὸ ὁποῖον, ἢ, θὰ ἀγιάσῃς ὁλόκληρὸ τὸ «εἶναι», ὁλόκληρὴ τὴν ὑπαρξίν σου, ἢ, θὰ τὴν ὀδηγήσῃς στὴν ἀπώλεια καὶ τὴν καταστροφήν. Σκέψου.

ΒΑΠΤΙΣΙΣ

ΔΡΑΜΑ, Σεπτέμβριος 1980

Τὴν Κυριακὴν πρὸ τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἀγ. Τριῶν Ἱεραρχῶν Γ.Ο.Χ. ὑπὸ τοῦ Ἐφημερίου π. Μιχαὴλ βοηθουμένου καὶ ἀπὸ τὸν Ἱεροδιάκονο Ἀμβρόσιον καὶ ἐν μεγίστῃ συρροῇ συγγενῶν καὶ φίλων, ἐγένετο ἡ βάπτισις τοῦ ἁρρενὸς τέκνου τοῦ ἐνορίτου τοῦ Ἱ. Ναοῦ κ. Ἰορδάνου Γρηγορίου Ἀμπρικήδη, ὀνομασθέν ὑπὸ τῆς ἀναδόχου αὐτοῦ Ἀνατολῆς Χρ. Νικηφορίδου, Εὐθύμιος. Εἰς τοὺς εὐτυχεῖς γονεῖς, ἀλλὰ καὶ καὶ εἰς τὸν παπoῦν του καὶ μάμην του Γρηγόριον καὶ Εὐθυμίαν, εὐχόμεθα καὶ τοὺς ζῆσει καὶ νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ εἰς τὴν Γνησίαν Ὁρθόδοξον Πίστιν των.

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν λιτάνευσιν τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνος ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Ἀγίου Μάρτυρος Φανουρίου τοῦ νεοφανοῦς ἐν Κορωπίῳ Ἀιτικῆς, προεξάρχοντος τῆς Αὐτοῦ Μακαριότητος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν κ.κ. Αὐξεντίου. Εἰς αὐτὴν παρευρέθη καὶ ὁ ποτὲ χρηματίας ἐφημέριος τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ, Σεβ. Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ. Χίου κ. Στέφανος.

ΤΟ ΠΥΡ ΤΗΣ ΠΑΡΑΚΟΗΣ Τὰ Σκάνδαλα

Τὰ σκάνδαλα δημιουργοῦν ἀναστατώσεις καὶ ταραχάς, ὥστε ἀφαιρεῖται ἡ Εἰρήνη, ἡ ὁποία εἶναι προϋπόθεσις τῆς Χριστιανικῆς πολιτείας.

Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Ἀπόστολος Ἰάκωβος λέγει, «... ὅπου ἐρίθεται καὶ ἐριδες καὶ διαστάσεις, ἐκεῖ ἀκαταστασία καὶ κακοδαιμονία καὶ πᾶν φαῦλον πρᾶγμα...», συνεπῶς τὰ σκάνδαλα προκαλοῦν φαῦλον βίον, ἀντίθετον τῆς Χριστιανικῆς βιωτῆς.

Ἐν τούτοις ταῦτα τὰ σκάνδαλα, εἶναι συνηθέστατον φαινόμενον, εἰς τὸν κόσμον τῆς ὑλῆς καὶ τῆς ἁμαρτίας, ὅπως χαρακτηριστικὰ διατρανώνει καὶ ὁ Ἀπόστολος Λουκᾶς, «... ἀνένδεκτον ἐστὶ μὴ εἶλθαι τὰ σκάνδαλα...» (Λουκ. ιζ', 1), διότι τὰ σκάνδαλα εἶναι ἀδικήματα κατὰ πολλοὺς τρόπους ἐκδηλούμενα.

Εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν τὰ σκάνδαλα υπῆρχον ἀνέκαθεν, προερχόμενα ἀπὸ φύσεις πονηράς, κατεφθαρμένους περὶ τὴν πίστιν, πλάνητας καὶ κακοῦθεις, οἱ ὁποῖοι κατετάρασσαν τὰ γαλήνια ὕδατα τῆς Ἁγίας Ὁρθοδοξίας.

Τοῦτο προέλεγεν ὁ Μέγας Βασιλεὺς διὰ

τοὺς ἀγῶνας τῶν Χριστιανῶν κατὰ τῶν σκανδάλων, «... τὸν γνήσιον μαθητὴν τοῦ Χριστοῦ δείκνυσαι τὸ πῦρ τῶν ποικίλων σκανδάλων καὶ τῶν πειρασμῶν...».

Βέβαια τὰ σκάνδαλα εἶναι πολλῶν εἰδῶν, ὥστε οἱ Χριστιανοὶ ἔχουν ν' ἀντιμετωπίσουν ποικίλλα τοιαῦτα, ἀτομικά, οἰκογενειακά, κοινωνικά, ἐπαγγελματικά, οἰκονομικά καὶ ἄλλα πολλά, τὰ ὁποῖα γενικώτερα λέγονται καὶ πειρασμοί.

Τὰ μέγιστα ὅμως τῶν σκανδάλων προέρχονται ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς τῆς Πίστεως, οἱ ὁποῖοι πολεμοῦν τὴν Ὁρθοδοξίαν.

Οὗτος ὁ ἀγὼν, ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι πολὺ σπουδαῖος, διότι ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ἡ νοητὴ κιβωτός, ἡ ὁποία σώζει ψυχὰς διὰ τὴν βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν, ὅθεν μεγίστη προσοχὴ ἐπιβάλλεται διὰ τὴν καταστολὴν τῶν ἐντὸς Αὐτῆς σκανδάλων.

Καὶ ναι μὲν ὅλα τὰ σκάνδαλα δύναται νὰ οικονομηθοῦν, πλὴν τὰ σκάνδαλα κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας δὲν ἐπιδέχονται οὐδεμίαν οικονομίαν, διότι θεωροῦνται βλασφημίαι κατὰ τοῦ Ἀγίου

Στιγμιότυπα από τὴν ἐφετεινὴν λαμπρὰν πανήγυριν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Φανουρίου ἐν Σέρραις, εἰς ἣν προσεῖρχον ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ. Θαυμακοῦ καὶ Φθιώτιδος κ.κ. Καλλίνικος, καὶ ὁ Σεβ. Ἐπίσκοπος Σταυρουπόλεως κ. Εὐθύμιος.

ΔΡΑΜΑ, ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1980.

Διὰ πρώτην φοράν ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Γ. Ο. Χ. ἐν τῇ Κοινότητι Ἀγ. Παρασκευῆς Δράμας τὸ νεοκτισθὲν παρεκκλήσιον ἐντὸς τοῦ εὐρέως περιβάλου τῆς ἀποκεφαλῆς τοῦ Τιμίου ἐν-

Πνεύματος καὶ ἀππονται τῆς Πίστεως.

Τοῦτο ρητῶς διεπράνωσεν ὁ Ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός λέγων, «... οὐ χωρεῖ συγκολληθεῖς εἰς τὰ τῆς Πίστεως...», συνεπῶς τὰ σκάνδαλα τὰ προερχόμενα ἀπὸ τὰ Σχίσματα καὶ τὰς Αἱρέσεις τῶν κακοδόξων, σημαίνουν θάνατον πνευματικόν καὶ Αἰώνιον ἀποκήρυξιν τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν.

Ὡστε τὰ χεῖριστα τῶν σκανδάλων εἶναι αἱ θλασφημίαι κατὰ τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ἵκαναὶ νὰ προκαλέσουν διχασμούς, διχασταίσις, διενέξεις, ἐρίδας, ἀκαταστασίας, καὶ κακοδαιμονίας ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς Ἁγίας Ὁρθοδόξιας.

Τότε βεβαίως παύουν ταῦτα τὰ σκάνδαλα, ὅταν ἐπιπέσῃ ἡ πνευματικὴ ράβδος τῆς ἀποκηρύξεως κατὰ τῶν σκανδαλοποιῶν, ἄλλως κινδυνεύει ὁλόκληρος ἡ Ἁγία Ἐκκλησία νὰ καταστῇ μία ἀπαράδεκτος Χριστιανικὴ Πολιτεία, κινδυνεύουσα ἐν τῇ παράδω τοῦ χρόνου νὰ καταποντισθῇ ὁλόκληρος, ὡς οἰκονομοῦσα τὸ ἀνοικνόμενον.

δόξου Προφήτου Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου, ἐγένετο ἱερὰ πανήγυρις μετὰ τὴν παρουσίαν Ἀρχιερέων. Ἀφ' ἐσπέρας προσελθόντων ἐκ Θεσσαλονίκης τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Θαυμακοῦ καὶ Φθιώτιδος κ.κ. Καλλίνικου καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἐπισκόπου Σταυρουπόλεως κ.κ. Εὐθυμίου, ἐψάλη μέγας Ἐσπερινὸς μετὰ τὴν συμμετοχὴν τῶν Κληρικῶν Δράμας π. Μιχαὴλ τοῦ Ἱεροδιακόνου Ἀμβροσίου καὶ τοῦ καλλιφώνου Ἱεροψάλτου κ. Κων)νου Γ. Λαμπρίδη. Ἡ Γερόντισσα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ὁσιωτῆς Μοναχὴ Θέκλα ἀβραμιαίως ἐφιλοξένησε τοὺς πάντας. Τὴν ἐπομένην ἐγένετο ἡ Θεία Λειτουργία εἰς ἣν ἐχοροστάτησεν ὁ Σεβασμιώτατος Ἐπίσκοπος Σταυρουπόλεως, διότι ὁ ἱερός ναὸς εἶναι εἰσέτι ἄνευ ἐγκαινίων, τὸν δὲ Λόγον τοῦ Θεοῦ τὸν ἐκήρυξεν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θαυμακοῦ καὶ Φθιώτιδος, περιστραφὴς περὶ τῆς δράσεως καὶ μαρτυρικοῦ θανάτου τοῦ Τιμίου Προδρόμου. Εἰς τὸ τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας καὶ μετὰ τὴν παρουσίαν πολλῶν προσκυνητῶν Δράμας, περιχώρων καὶ Καβάλας, ἐγένετο Ἱερὰ Λιτανεὶα περὶ τοῦ παλαιοῦ ἱεροῦ Ναοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, ἐδόθησαν τὰ συνήθη κεράσματα μετὰ τὴν παράθεσιν νηπισήμου γεύματος, εὐχηθέντες οἱ Σεβασμιώτατοι Ἀρχιερεῖς Εὐχὰς καὶ εὐλογίας καὶ ἐγκαινισμὸν τῶν ἤδη ἐτοιμῶν Ἱερῶν Ναῶν.

† Πρωθιερεὺς ΜΙΧ. Ν. ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΣ

Σεχονοτα και ΚΡΙΣΕΙΣ

ΑΝΤΙΘΕΤΟΣ ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΣΥΜΠΡΟΣΕΥΧΑΣ,
ΑΛΛΑ...

Ο νεοημερολογίτης Αρχιμανδρίτης Επιφάνιος Θεοδωρόπουλος εἰς τὴν «Ἀπάντησιν εἰς ἐπικρίσεις», ἥτις ἐδημοσιεύθη ἐν τῷ «Ὁρθόδοξῳ Τύπῳ» (12.9.80), ὑποστηρίζει, ὅτι εἶναι «σφόδρα ἀντίθετος πρὸς τὰς τοιαύτας συμπροσευχάς». Καὶ ἐρωτῶμεν: Ἐφ' ὅσον οἱ Ἱεροὶ Κανό-

δι' ἑλλειψιν ὀρθοφροσύνης; Μήπως οἱ νεοημερολογίται Ἀρχιερεῖς δὲν «ἀπέδειξαν ἑαυτοὺς ὁπαδοὺς καὶ κοσμοπολίτας τοῦ πλέον ἀπαισίου συγκρητισμοῦ; Τὰ γραπτὰ κείμενα βοοῦν τὸ τοιοῦτον. Συνεπῶς, ἂς ἀποδείξει ἐμπράκτως τοῦ λόγου τὸ ἀληθές, καὶ οὐχὶ διὰ λόγων μόνον.

Ο ΣΥΜΠΑΘΩΝ ΤΟΥΣ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΑΣ

Ὁ ὡς ἄνω μνημονευθεὶς νεοημερολογίτης

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν Λιπάνευσιν τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνας τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Καθεδρικὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀχαρνῶν καὶ Ν. Ἰωνίας, ἐν Ἀχαρναίς.

νες ἀπαγορεύουσι ρητῶς τὰς μεθ' αἰρετικῶν συμπροσευχάς, καὶ ὁ ἐν λόγῳ Κληρικὸς σφόδρα ἀντιτίθεται, τί ἐπραξε, ὥστε νὰ ἐπαληθεύσῃ τὰ ὑπ' αὐτοῦ ὑποστηριζόμενα; Διεμαρτυρήθη; Πιθανῶς. Ἔσχε ὅμως ἀποτελέσματα ἡ ἐνέργειά του αὕτη; Ἡμεῖς λέγομεν ὅχι. Διατί, λοιπόν, δὲν

ἐνεργεῖ καταλλήλως, ἐφαρμόζων τὸν ΙΕ' Κανόνα τῆς ἈΒας Συνόδου, ἵνα μὴ κατηγορεῖται κληρικὸς, ἔγραφε κατὰ παρελθόντα χρόνον: «Ὁ Θεὸς γνωρίζει πόσον συμπαθεῖς εἶναι εἰς ἐμὲ οἱ ἀδελφοὶ Παλαιοημερολογίται». Κατὰ τὸν παρόντα ὅμως χρόνον ἀποδεικνύει τὸ ἀντίθετον.

Εἰς τὴν προμνημονευθεῖσαν «Ἀπάντησιν» τοῦ ἐν τῷ «Ὁρθοδόξῳ Τύπῳ», δράττεται τῆς εὐκαιρίας ὅπως ἐπιτεθῇ καθ' ἡμῶν, ἀποκαλῶντας ἡμᾶς οὔτε ὀλίγον, οὔτε πολὺ σχισματικούς, καθηρημένους κλπ. Ἀλλ' ἐρωτῶμεν τὸν σαφὲς νομοκανονολόγον: Τίς ἐδημιούργησε τὸ Σχίσμα ἐν τῇ Ἀποστολικῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος; Δὲν ἐδημιουργήθη ὑπὸ τοῦ τότε Ἀρχιεπισκόπου Χρυσόστομου Παπαδοπούλου, ὅστις μονομερῶς καὶ ἐν ἀγνοίᾳ τῶν λοιπῶν Αὐτοκεφάλων Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν, πραξικοπηματικῶς δὲ τῷ τρόπῳ, ἐπέβαλλε τὸ νέον ἑορτολόγιον ἐν τῇ Θεῇ Λατρείᾳ; Λησμονεῖ τὴν γνωμάτευσιν τοῦ δράστου Ἀρχιεπισκόπου, καθ' ἣν, ἐὰν ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἐχρησιμοποιεῖ τὸ νέον ἑορτολόγιον ἄνευ τῆς γνώμης τῶν λοιπῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν, θὰ καθίστατο Σχισματικὴ ἐναντὶ τούτων; Ἡ μήπως ἀγνοεῖ τὴν ὑπὸ ἁλγους καρδίας συνταχθεῖσαν καὶ ἀποσταλεῖσαν ἐπιστολὴν τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Φωτίου πρὸς τὸν δρᾶστην τῆς ἑορτολογικῆς μεταβολῆς Ἀρχιεπίσκοπον, ἐνθα ἐβεβαιούτο, ὅτι «θλίψις βαθυτάτη συνέσχε πάντας τοὺς ἱερωτάτους ἀδελφούς», τοὺς Μητροπολίτας δηλονότι τοῦ Ἀποστολικοῦ Θρόνου τῆς Ἀλεξανδρείας, ἐπὶ τῇ ἀναγγελίᾳ τῆς Καινοτομίας; (Ἐπιστ. Φωτίου 20.4.1924, ἀρ. Πρωτ. 226). Ὡς πρὸς τοὺς καθηρημένους κληρικούς, ἐρωτῶμεν: Τὸν ἀείμνηστον Ἀρχιεπίσκοπον ἡμῶν Κυρὸν Χρυσόστομον πῶς ἐθεώρει; Καὶ διατί εἶχε μετ' αὐτοῦ, ὡς Ἐπεσκλῆς Θεοδωρόπουλος, ἐπικοινωνίαν; Πῶς ἐδέχετο εὐλογίαν παρὰ «καθηρημένου» Κληρικοῦ; Πῶς ἠνέχθη τὸν ἀείμνηστον Ἀρχιεπίσκοπον ἡμῶν φέροντα τὰ διάσημα τοῦ βαθμοῦ του (ἀρχιερατικὸν ἐγκόλπιον), κατὰ τὴν ἐπίσκεψίν των ἐν τῇ Μονῇ Κερατέας; Τί πιστεύει, λοιπόν, ὁ πολυγραφώτατος νεομερολογίτης κληρικός; Ἄλλο «Ἱεροκανονικὸν Δίκαιον» ἐπεκράτει τότε καὶ ἄλλο σῆμερον; Ἡμεῖς μόνον λέγομεν: «Ο ΤΕΜΠΟΡΑ, Ο ΜΟΡΕΣ».

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ

Ὁ Νεομερολογίτης Μητροπολίτης Καλλίδικος Καροῦσος εἰς τινὰ ἀπάντησιν τοῦ πρὸς τὴν ἐφημερίδα «ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ» παρατηρεῖ: «Ὡς ὑπεύθυνός... ἐπισημαίνω τοὺς πνευματικούς κινδύνους ποὺ διατρέχει τὸ ἔθνος ἀπὸ τὸ μμητισμὸ δυτικῶν προτύπων, ξένων πρὸς τὰς Ὁρθόδοξες ἑλληνικὰς παραδόσεις... δὲν πρέπει νὰ ἀποκοποῦμε ἀπὸ τὰς ρίζας μας καὶ ν' ἀποξενωθοῦμε ἀπὸ τὴν Ὁρθοδοξίαν μας». Ἀλλὰ τοὺς πνευματικούς κινδύνους ὁ ἐν λόγῳ Νεομερολογίτης Ἐπίσκοπος δὲν ἔπρεπε νὰ ἐπισημάνῃ

τώρα. Ἐπρεπε κατὰ τὸ παρελθόν, ὅτε ἀπὸ «μμητισμοῦ» εἰσῆχθη ἐν τῇ Θεῇ Λατρείᾳ τὸ νέον ἑορτολόγιον. Καὶ διὰ τῆς εἰσαγωγῆς ταύτης ἀπεξενώθησαν οἱ Νεομερολογίται παντελῶς τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐφ' ὅσον τὸ Σύνταγμα ταύτης, τοὺς ἱεροὺς δηλονότι Κανόνες, εἰς δέσμην δικῆν εὐπρήστων φρυγάνων ἔρριψαν ἐν τῇ πυρᾷ. Ἀκουέτωσαν ὅμως ταῦτα καὶ οἱ ἰθύνοντες τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἰακωβικῆς Ἐκκλησίας, οἵτινες διὰ τῶν ἀντορθόδοξων καὶ ἀντιπαραδοσιακῶν ἐνεργειῶν των, ἀπεξενώθησαν τῶν Ὁρθόδοξων Ἑλληνικῶν παραδόσεων.

ΣΤΕΝΟΧΩΡΙΑΙ ΠΑΠΙΚΩΝ

Ἡ ἐν Ἑλλάδι ἐκδιδομένη ἐφημερίς «ΚΑΘΟΛΙΚΗ» εἰς φύλλον της (29.7.1980), ἐκφράζει τὴν στενοχωρίαν τῶν ἐν Ἑλλάδι Παπικῶν, διότι «δημοσιογραφικὰ ὅργανα θρησκευτικῶν ὁργανώσεων συνεχίζουν, μὲ ἐλαφρὴ τὴ συνείδηση, τὴν ἀτέλειωτη σωρεία πικροχόλων, ὑβριστικῶν καὶ μισαλλοδόξων ἄρθρων καὶ σχολίων, ποὺ εἶναι σὲ ἀπόλυτη ἀντίθεση πρὸς τὰς κατευθύνσεις καὶ τὸ φιλόθεο πνεῦμα τῆς Σεπτῆς Κορυφῆς τῆς Ὁρθοδοξίας». Ἐν πρώτοις, τὰ ἄρθρα τὰ ὁποῖα ἀποκαλεῖ ἡ Παπικὴ ἐφημερίς «πικροχόλα, ὑβριστικά καὶ μισαλλοδόξα», ἐδράζονται ἐπὶ τοῦ Γνησίου Ὁρθόδοξου πνεύματος, κατὰ τὴν Ὁρθόδοξον Θεολογίαν. Δεύτερον, ἀμφιδάλλομεν τὸ «φιλόθεον» τοῦ πνεύματος τῶν ἰθύνοντων τοῦ Φαναρίου, διότι «φιλόθεος» δὲν εἶναι ἡ ἄνευ ὁρῶν ὑποταγὴ τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τοὺς αἰρετικούς. Καὶ ἐν τέλει ἡ «Σεπτὴ Κορυφή» τῆς Ὁρθοδοξίας δὲν ὀρθοτομεῖ. Ἀληθῶς, ὁ νεομερολογίτης Πατριάρχης εὗρεν ἀρίστους συνηγόρους ὑπερασπίσεως.

ΦΙΛΟΘΕΟ ΚΑΙ ΦΙΛΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Πρόεδρος τοῦ «διαλόγου» τῶν Νεομερολογιτῶν μετὰ τῶν Παπικῶν, Μητροπολίτης Μύρων Χρυσόστομος, εἰς τὴν ἐν Ρόδῳ συνεδρίασιν ἀπεκάλυψε τὸ «φιλόθεο» πνεῦμα τοῦ Φαναρίου. Εἶπεν ἐπὶ λέξει: «Ἡ Ὁρθοδοξία δὲν εἶναι Μεσαίων». («ΕΚΚΛΗΣΙΑ» 1) 15 Σεπτεμβρίου 1980). Ἀλλὰ τί ἐπραξεν ἡ Ὁρθοδοξία, ὥστε νὰ ὑπενθυμίζει τὸν Μεσαίωνα; Μήπως ἱδρύσας Ἱερὰν ἐξέτασιν; Μήπως ὠδήγησε πληθὺν ἀνθρώπων εἰς τὰς φυλακάς, τὸ ἱκρίωμα, τὴν πυρὰν; Μήπως ἐπροκάλεσε Σιταυροφορίας; Μήπως διέλυσε Χριστιανικὰ Κράτη; Καὶ ἐρωτῶμεν: Αὐτὸ εἶναι τὸ «φιλόθεο» πνεῦμα; Ἰδοὺ ποῦ ὁδηγεῖ ὁ ἄκρατος Οἰκαυμενισμός.

ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΙΣ

Ἡ ἐγκληματικότητα αὐξάνει ὡς πρὸς τὴν τρομακτική, καὶ εἶναι αὕτη μία ἀποκαρδιωτική διαπίστωσις. Ἀπὸ ὅλα τὰ γεωγραφικὰ μῆκη καὶ πλάτη τοῦ κόσμου ἀκούονται συνταρακτικὲς φωνές γιὰ τὴν καταπληκτικὴν αὐξήσιν τῆς ἐγκληματικότητος καὶ ἐκκλυσιν τῶν ἠθῶν... Ἡ δίψα τοῦ πλούτου καὶ οἱ ἐφάρσεις τοῦ ἀνθρώπου πρὸς ἀπόκτησιν ὑλικῶν ἀγαθῶν κάμουν τοὺς ἀνθρώπους νὰ ἐγκαταλείπουν τὰ εὐγενέστερα ἀνθρώπινα ἰδανικά, νὰ περιφρονοῦν τὰ χρησιτὰ ἤθη καὶ νὰ μεταβάλλονται ἑαφνικὰ σὲ ἐγκληματίας καὶ λύκους γιὰ τοὺς συνανθρώπους των.

Χάθηκε ὁ ἐλεγχος τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων καὶ χάνεται μαζί με αὐτὸν καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου, τὸ πολὺτιμο αὐτὸ θησαύρισμα γιὰ τὸ ὁποῖον ἀντάλλαγμα δὲν ὑπάρχει. Κάποτε πίστευαν οἱ ἀνθρώποι ἐκεῖνο πού τόνιζε ὁ Πατριάρχης, ὁ Κατηχητής καὶ Παρηγορητής τῶν σκλαβωμένων Ραγιαδῶν, πῶς «Ὅπου ἀνοίγει ἕνα σχολεῖον κλείνει μία φυλακή». Δυστυχῶς, τότε μπορεῖ νὰ συνέβαινε αὐτό, σήμερον, ὅπως διαπιστοῦται ἡ ἐλπίδα αὕτη ἀπὸ τὴν κατ' ἀνθρώπον καὶ κατὰ κόσμον Παιδείαν ἔχει οὐθεὶς ἐν πολλοῖς! Διότι τὰ περισσότερα ἐγκλήματα διαπράττονται, πολλάκις, ἐκεῖ ὅπου εἶναι οἱ περισσότεροι μορφωμένοι καὶ σχολεῖα. Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ παραθεωρήσῃ καὶ νὰ υποτιμήσῃ τὴν ἀξίαν τὴν μεγάλῃ τῆς Παιδείας, ἀλλὰ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ἀμφισβητήσῃ πῶς **ΛΕΙΠΕΙ ΚΑΤΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΛΕΙΠΕΙ Η ΠΙΣΤΙΣ**, αὕτη ἡ Πίστις στὸν Θεὸν τῆς ἀγάπης, γιὰτὶ ὁ εἰλικρινῶς πιστεύων στὸν Θεὸν τῆς ἀγάπης εἶναι **ΑΝΙΚΑΝΟΙΣ** νὰ κάμῃ κακὸ στὸν συνάνθρωπόν του. Χθὲς ἀκόμη ἕνας νεαρός, μόλις δέκα ἐπτὰ χρόνων, οἰκοδόμος σκότωσε μετὰ τὸν ἀγριώτερον τρόπον τὴν γιαγιά του γιὰτὶ σεβωμένη τις οἰκογενειακὲς τῆς παραδόσεις ἤλεγχε τὸν ἀφρονά ἐγγονόν της γιὰτὶ ἔβαφε τὰ μαλλιά του, ἐνῷ εἶχε ἀνάγκην νὰ ἀλλάξῃ τὰ... μυστρά του!! Καὶ τὸ τραγικώτερον εἶναι τῆς δολοφονίας αὐτῆς πῶς εἶχε τὴν ἀντοχήν μετὰ τὸ ἐγκλήματὸς του νὰ μεταβῇ... στὰ σύγχρονα ἀντρα τῆς καλὰσεως, τις «Ντισκοτέκ» γιὰ νὰ χορέψῃ καὶ συνεχίσῃ τὴν ζωὴν πού ἔκαμε. Ἄλλος προχθὲς κατακρεοῦργησε ἕνα νεαρόν γιὰτὶ νόμιζε πῶς τοῦ ἔκλεψε τὸ ρολόι του, ἄλλοι πάλιν ἀδειάζουν τὰ χρυσοσχοεῖα καὶ ἄλλοι ρημάζουν τὰ νοικοκυριά τῶν ἀνθρώπων πού τὰ

ἔχουν δημιουργήσει με κόπους καὶ ἰδρώτας πολλούς.

Καὶ τὸ τρομακτικὸν εἶναι πῶς ὁ Νόμος μετὰ τὴν ἐπιβολὴν ἐλαφρῶν ποινῶν στοὺς «ἀνηλίκους», ἀλλὰ ἐμπείρους κακούργους, παύει νὰ ἐκφοβίζει μετὰ παραδειγματικὰς ποινὰς ὅλους αὐτοὺς πού ἔχουν «σπουδάσει» στὸ πανεπιστήμιον τοῦ ἐγκλήματος τὸν **ΚΑΚΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΝ**, πού συνεχῶς καὶ ἀδιακόπως παρουσιάζει ὅλα τὰ ἀποτρόπαια αἵσχη τοῦ Σικάνγου καὶ τοῦ Λὰς Βέγκας καὶ ἔχει ἐξεσηκώσει τὰ μυαλὰ τῶν παιδιῶν μας πού μετετράπηκαν σὲ «Καμικάζι» (Βασανιστὰς τῆς ἡσυχίας τῶν φιλονόμων καὶ φιλησυχῶν πολιτῶν). Ἄραγε, σκέφθηκε κανεὶς τὴν **ΗΘΙΚΗΝ ΑΥΤΟΥΡΓΙΑΝ ΑΥΤΟΥ ΤΟΥ ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΟΥ ΚΑΙ ΑΚΡΩΣ ΑΝΗΣΥΧΗΤΙΚΟΥ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΥ; ΠΟΙΟΣ ΦΤΑΙΕΙ ΣΤΟ ΒΑΘΟΣ; Ποιὰ εἶναι ἡ ΡΙΖΑ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ;** Αὐτὰ ὅλα θὰ πρέπει ἡ ὑπεύθυνος Πολιτεία νὰ ἐρευνήσῃ καὶ νὰ μάθῃ. Γιὰτὶ ἐπάνω ἀπὸ τὰ πετρέλαια καὶ τὰ καύσιμα ἀξίαν ἔχει ἡ **ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΚΑΙ ΜΟΝΟΝ ΑΥΤΗ**.

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΠΕΡΙ ΚΑΤΑΠΙΕΣΕΩΣ

Ὡς γνωστὸν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1977 ἡρνήθη ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων Κρατικῶν ἀρχῶν, ἡ χορήγησις διαβατηρίου εἰς τὴν Αὐτοῦ Μακαριότητα τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Αὐξέντιον. Τὴν παράνομον ταύτην ἄρνησιν καταγγέλλει ἡ Γαλλικὴ ἐφημερίς «SPECIAL» εἰς τὸ ὑπὸ ἡμερομ. 29.8.1980 φύλλο της, ἥτις κυκλοφορεῖ εἰς 600.000 ἀντίτυπα. Τὸ ἐν λόγῳ ἄρθρον, μεταφρασθέν ὑπὸ τῆς ἀρμοδίας ὑπηρεσίας τοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν, παραθέτομεν αὐτοῦσιον:

ΠΡΟΣΟΧΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ἡ Ἑλλάς πρόκειται νὰ εἰσέλθῃ συντόμως εἰς τὴν Κοινὴν Ἀγοράν. Σχετικῶς μετὰ τοῦτο, μᾶς φαίνεται ἀναγκαῖον νὰ φέρωμεν εἰς γνῶσιν τῆς Κυρίας Βεῖλ, Προέδρου τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου, γεγονότα τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν μίαν προσβολὴν εἰς τὴν ἐλευθέραν ἐκλογὴν καὶ τὴν ἀκρίβειαν μιᾶς Θρησκείας. Ὑπάρχουν εἰς τὴν Ἑλλάδα τέσσαρα ἑκατομμύρια Πιστῶν, οἵτινες ἀναγνωρίζουν ἑαυτοὺς πλήρως εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, τὴν καλουμένην «Παλαιομερολογιτικὴν». Ἀπλούστατα διότι παραμένει ἡσιτὴ εἰς τὸ Ἰταλιανὸν ἡμερολόγιον. Τὰ τέσσαρα ταῦτα ἑκατομμύρια ἀνθρώπων, ὅθεν ἄνδρες καὶ γυναῖκες, εἶναι θύματα θρησκευτικῶν διώξεων, εἰς μίαν Ἑλλάδα ἥτις θέλει ἑαυτὴν καὶ λέγεται δημοκρατικὴ ἀπὸ τοῦ 1974. Ὁ λόγος τοῦ ἐξοστρα-

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ ὅπως μᾶς ἐνημερώνουν εἰς περίπτωσιν ἀλλαγῆς κατοικίας των.

κισμοῦ τούτων εἶναι προφανές, ἂν καὶ ὀλίγον πειστικός ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς ἀνθρωπίνης συνειδήσεως. Ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις προστατεύει μὲ ὅλην τὴν ἰσχύν της, τὴν Ὁρθόδοξον Κρατικὴν Ἐκκλησίαν. Καὶ κατὰ συνέπειαν ἐνεργεῖ ὥστε νὰ θέτῃ ἐπὶ τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας τῆς «Παλαιοημερολογιτικῆς», ἅπασαν τὴν ἰσχύν τῶν ἀπαγορεύσεων της καὶ ἐξαναγκασμῶν της.

Τὰ πράγματα βαίνουν τόσο μακρὰν εἰς τὸν τομέαν τούτον, ὥστε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος, ἡ Μακαριότης Του Αὐξέντιος, προϊστάμενος τῆς «Παλαιοημερολογιτικῆς» Ἐκκλησίας, βλέπει νὰ τοῦ ἀρνοῦνται τὸ διαβατήριόν του ὑπὸ τῶν ἀρχῶν τῆς χώρας του. Ἡ ἀπαγόρευσις ὅθεν, αὕτη μᾶς θίγει ἁμέσως ὡς Γάλλους. Διότι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος εἶχε τὴν σταθερὰν πρόθεσιν νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν χώραν μας, ἵνα ἀνταποκριθῇ πρὸς τὴν πρόσκλησιν, τὴν ὁποίαν ὁ Πρωθιερεὺς MICHEL PHILIPPE LAROCHE τοῦ εἶχε ἀπευθύνει. Μία πρόσκλησις, ἥτις ἀντεπεκρίνετο εἰς τὰς εὐχὰς δεκάδων χιλιάδων Πιστῶν, οἵτινες ζοῦν ἐν Γαλλίᾳ καὶ ἀσκοῦν τὴν Θρησκείαν τῆς «Παλαιοημερολογιτικῆς» Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας.

Δέον ἄρα γε νὰ θεωρήσωμεν ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Αὐξέντιος κρατεῖται σήμερον εἰς τὴν Ἑλλάδα ὡς ἓνας ὄμηρος; Βεβαιοῦμεν ὅτι, δὲν εἶναι ἐλεύθερος εἰς τὰς κινήσεις του καὶ ὅτι τοῦ ἀπαγορεύεται νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν χώραν μας. Κυρία Βεῖλ, πρόκειται περὶ προσκόμματος εἰς τὴν ἐλευθερίαν, τὸ ὁποῖον δὲν θὰ θέλετε, ὅσον καὶ ἡμεῖς, νὰ ἀνεχθῇτε εἰς μίαν χώραν, ἥτις ἐπιθυμεῖ νὰ προσχωρήσῃ εἰς μίαν ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗΝ ΕΥΡΩΠΗΝ. Μία προσβολὴ εἰς τὰς ἀνθρωπίνους ἐλευθερίας». (Μεταφραστὴς κ. Ραζῆς, Δ)νοσεως Μεταφραστικοῦ Τμήματος Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν).

ΣΗΜ. «Φ.Ο.» : Ὁ Πρωθιερεὺς MICHEL LAROCHE τυγχάνει Ὁρθόδοξος Γάλλος Κληρικός ὑπὸ τὴν Πνευματικὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Γ.Ο.Χ. Πορτογαλίας κ.κ. Γαβριήλ.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προσρίζονται τὰ ἀποστελλόμενα χρήματα.

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ» ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

- † Ὁ Ἀθηνῶν ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ
- † Ὁ Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ
- † Ὁ Σταυρουπόλεως ΕΥΘΥΜΙΟΣ
- † Ὁ Ἀχαρνῶν καὶ Ν. Ἰωνίας ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

- Ἀρχιμ. Κύριλλος Κουρτέσης
- Ἀρχιμ. Μελέτιος Ζευγιώλης

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

- A) ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Δραχμαὶ 200 ἐτησίως
- B) ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Δολλάρια 20 ἐτησίως
- Γ) Τὴν ἐκάστου τεύχους δρχ. 10

Υπεύθυνος Τυπογραφείου:

ΠΑΥΛΟΣ ΚΟΛΟΚΟΤΣΙΑΣ

Ναυάρχου Ἀποστόλη 5 - Τηλ. 32.50.563

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ τῶν πιστῶν, ὅτι διὰ οἰκονομικά ζητήματα τρεχούσης φύσεως ἀφορώντα, τὰς δασοληψίας τούτων πρὸς τοὺς ὑπευθύνους διαχειριστὰς χρηματικῶ καὶ ὑλικῶ, ἤτοι ὑπόλοιπα Λ)ισμοῦ, ἐκδόσεις ἀποδείξεων εἰσπράξεως κλπ., ἀπευθύνονται πρὸς τὸν Οἰκονομικὸν Σύμβουλον—Ἐλεγκτὴν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας κ. Θεόδωρον Μαριόλην, ἐν τοῖς Γραφείοις ἡμῶν, Κάνιγγος 32, τηλ. 36.28.280.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)